

SOSYALİZM UFUKTA

Emperyalist kapitalist sistemin yarattığı karanlık her geçen gün koyulaşiyor, şafak sökmeye yakın.

Dünyanın dört bir köşesinde halklar çeşitli yol ve araçlarla sosyalizm arzusunu ortaya koyuyor, devrime yürüyor. Şafağın sahipleri ilk ışıkları karşılamak üzere...

Latin Amerika'da bir aydır seçimler var. Ve her bir seçimde ardı ardına sosyalist adaylar ve sosyalist partiler oy kazanıyor: Venezuela, Şili, Nikaragua... Diğer tarafta ise iktidarda olan sosyalist ya da sosyalizm yolunda ilerleyen ülke halkları halk iktidarını korumak ve güçlendirmek için sokaklardalar: ve Bolivya...

Sudan'da halklar sokaklarda devrim şiarlarını yükseltir sokakları gericiilere terketmezken, sonlarının geldiğini farkederek sermaye sınıfı bir hamle ile darbeyi geri çekerek devrimi önleme yoluna gitti... Ancak bir halk devrimini sadece erteleyebildi, önleyemedi.

Afganistan'da bir yıl boyunca başkenti, anayolları ablukaya alan köylüler sömürü yasasını geri çektiğini başardı orak çekiçli kızıl bayrakları dalgalandırarak...

Örnekler her geçen gün artıyor, çoğalıyor. Ve sözü yine dünyanın dört bir yanından kadınlar söylüyor: "Biz Kadınlar Devrimiz", "Kadınlar Devrim İstiyor"

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

1 - 15 Aralık 2021 / S 131 / 2 TL

BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!

Bir toplum patlama noktasında olduğunu daha nasıl anlatsın! Böyle bir kadere razı gelmediğini, köklü değişiklikler istediğini daha nasıl ifade etsin!

"Kur şokunun" korkunç bir açlık ve yıkıma sürüklediği milyonlarca yoksul emekçi tüm yurttaki harekete geçti. Ardından kadınlar soylu öfkelerini kuşanarak dinci faşizmin barikatlarını yerle bir etti. Bir anda tüm ülke eylem alanına kesti!

Birleşik devrimin toplumsal güçleri yani işçi sınıfı, ücretli emekçiler, kadınlar, gençler, yoksul köylüler, kentlerin esnafı, Kürt halkı, köklü değişim; kesin kurtuluş, tam özgürlük istiyorlar.

Bir tek "devrim istiyoruz", "sosyalizm istiyoruz" demediği kaldı diyeceğiz ama, sokak röportajlarında bunları da dile getiriyor insanlarımız. En duru bilinçleriyle sorunları bir bir sıraladıktan sonra "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm" diyerek bitiriyor sözünü. Ya da kadınların isyan eylemlerinde gördüğümüz gibi "Kadınlar Devrim İstiyor" diye dövizler taşıyor.

Devrimci sınıf sezgisıyla harekete geçen, eylemden eyleme koşan birleşik devrimin toplumsal ordusu devrim istiyor. Sözleri ve eylemleriyle her fırsatta dile getiriyor bunu.

Kimileri "çözüm odaklı" konuşan işçi ve emekçileri çeşitli sosyalist örgütlerle ilişkilendirerek "emekçilerin bilinçlerini yansıtmıyor" düşüncesine kapılıyor. Sanki bir işçi, herhangi bir devrimci/sosyalist örgütle ilişkileneince işçi olmaktan çıkıyormuş gibi!

Düzenin dikiş tutmaz aksaklıklarını, yozlaşmayı, çürümeyi, soygun ve talanları, baskı ve sömürüyü teşhir etme işini kitlesel bir şekilde kendiliğinden yapıyor emekçiler. Sorunların neler olduğunu da, o sorunların kaynağını da çok net görüp dile getiriyorlar. Üstelik pek çok akli evvelden çok daha yetkin ve özlü bir şekilde!.. Ve artık burada durmuyor, daha ileri geçiyor emekçiler. Doğrudan çözümleri dillendiriyorlar.

Toplumsal yaşamın dayanılmaz koşulları en geniş emekçi kesimleri harekete geçmeye zorluyor. Köklü bir değişim doğrultusunda, sorunların köklü çözümü doğrultusunda harekete geçmek zorunda kalıyor işçi ve emekçiler, yoksul Kürt halkı, kadınlar ve gençler... Bu kendiliğinden akışa doğru tarihsel bir yön vermek, onu biçimlendirmek gerek. Artık yığınlar arasında kendiliğinden boy veren "devrim bilincini" özlü bir ifadeye kavuşturacak devrimci programı emekçi katmanlar arasında derinliğine yaymak gerek.

Devasa adımlar atan kendiliğinden devrimci hareket, bilinçli ifadesine kavuşmalıdır. Devrim programı, tüm işçi ve emekçilerin yüzlerini döndüğü göndere çekilmiş bir bayraktır. Ve devrimin toplumsal ordusu, her zaman bu bayrağa bakarak yönünü tayin eder.

Öfke kınına sığmaz olduğunda, ayaklanma gelip kapıya dayandığında, ileri atılacak kitlelere yol gösterecek olan pusula, devrim programından başka bir şey değildir. Kuru sözlere, eveyyip gevelenmelere karnı tok emekçilerin. Kesin, net, karnından konuşmayan

bir siyasi yaklaşım gerek.

Hiç çekinmeden ve duraksamadan haykırıyoruz: Şimdi Devrim Zamanı! Önümüze yığınla ıvır zıvır koyup "hak ve özgürlük mücadelesi" vermektan dem vuranlara karşı tüm halka tekrar tekrar şunu hatırlatıyoruz: Bizi Devrim Kurtarır!

Artık her eylemde "Bizi Devrim Kurtarır", "Şimdi Devrim Zamanı", "Kadınlar Devrim İstiyor", "Gençlik Devrim İstiyor", "Kürt Halkına Özgürlük Hakkı", "Halk İktidarı" sloganları daha sık tekrarlanmalı, bu sloganların yazıldığı pankart ve dövizler bütün alanlarda, sokaklarda, grevlerde ve gösterilerde boy göstermeli.

Devrim güçlüdür. Emekçi yığınların ruh halleri ve bilinç düzeyleri devrimcidir. Bu şartlarda devrimci politika izlemek gerçek anlamda güç olmanın en temel koşuludur.

Gücümüz ne olursa olsun, bu saydığımız sloganları, politik hedefleri yoksul emekçi kitlelere, Kürt halkına, emekçi kadınlara, gençliğe götürmeliyiz. Kaybedecek bir saniyemiz bile yok!

>>Editör... DÖVİZ/KUR KRİZİ

Döviz krizi dediğimiz, başka ülkelerin parası karşısında TL'nin fiyatı serbest düşüşe geçmiştir. Günlük dille söylesek, "döviz" tutulmuyor. Bu satırların yazıldığı saatte ABD Dolarının TL karşısındaki fiyatı 12.5 Lirayı geçmişti. Gün içinde TL'nin fiyat kaybı %10'luk rakamı buldu. Aynı kaybın diğer ülke paraları, örneğin Euro karşısında da sürdüğünü ekleyelim.

Bunlar günlük olarak yaşanıyor ve biliniyor.

Sistem Sorunu

C.Dağlı

2

Gelmekte Olan Geliyor

Kenan Kızıl

4

Erbil - Minsk Hattı

Sinan Kaleli

5

Asgari Ücret Azami Sefalet

Özgür Güven

6

Ayaklanmayı Önlemenin
Araç : Seçimler

Taylan Işık

7

3

SİSTEM SORUNU

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Yalnızca ekonomik baskının artması, ücretli emekçilerin yaşam koşullarını daha da kötüleştirmede tek etken değildir. Politik baskıların, siyasal saldırıların artması da emekçilerin yaşam koşullarının daha da kötüleşmesine etkiye bulunur. İşçi sınıfı uzun süredir her iki baskı biçiminin etkisi altında, son derece kötüleşmiş maddi koşullarda yaşıyor. Derin ve yapısal ekonomik kriz ve pandeminin yarattığı ağır ekonomik koşullarda yokluk ve yoksulluk içinde bir hayat sürdürür durumda. Dolayısıyla bu koşullar patlayıcı toplumsal durumun ve toplumsal patlamaların sürekli olmasını sağlıyor.

Emekçi sınıfın yoksulluğu, sermaye birikiminin ön koşuludur. Sermaye üretimi, bu ön koşulu verili bir durum olarak sürekli hale getirir. Sermaye üretimi, emekle sermaye arasındaki ilişkiyi devamlı yeniden üretir. Yani bir yandan bir kutupta zenginlik birikimi, diğer kutupta yoksulluk birikimi. Sınıflar arasındaki uçurumu yeniden üretmekle kalmaz, bu uçurumu daha da büyütür. Böylece çalışan yoksullukla, çalışmayan zenginlik arasındaki uzlaşmaz sınıf çelişkisi keskinleşir. Bu durumla bağıntılı olarak sosyal sınıflar arasındaki savaşım daha bir şiddetlenir. Güncel olarak, canlı yaşam olarak, somut olarak gelinen nokta, emekçi sınıfın her yerde ayağa kalktığı ve yumruğunu sıkarak artık kapitalistlere servet, kendimize sefalet biriktirmeyeceğiz diye tüm gücüyle haykırdığı keskin bir noktadır. Çalışan yoksulluğun, çalışmayan zenginliğe öfkesi, isyanı ve savaşımı şiddetleniyor.

Temel ilkesi özel çıkar elde etmek olan bu toplumun varlık koşulu ücretli emek sömürüsüdür. Toplumun dayandığı gerçek ilişkiler, ortaya çıkarılmıştır. Dolayısıyla, işçi sınıfı, bu toplum hakkında, onu yenecek bilgiyle, devrimci teoriyle donanmıştır. Emekçiler insanca bir yaşam özlemini yaratmanın ve özelemlerinin gerçekleşmesinin önündeki engelin bu toplumun kendisi olduğunun bilincinde. Emekçi sınıfın kurtuluşu bu toplumun yıkılması ve yerini daha ileri ve insani bir toplumun almasıyla gerçekleşir. Bunu sağlayacak olan ancak bir toplumsal devrim olabilir.

Ağır baskı dönemleri, emekçi halkların yaşam koşullarını iyice kötüleştirdiği için, emekçilerin bu toplumsal sisteme olan hoşnutsuzluğu, öfkesi, tepkisi patlama noktasına gelir ve gelmiştir

de. Kitlelerin öfke ve hoşnutsuzluğu yer yer patlamalara dönüşüyor. Ama bu kez emekçi kitleler bilinçli ve deneyimli. Dolayısıyla eski sistemi yıkmaya savaşını bilinçli veriyor.

İçinde bulunduğumuz devrimci durumda en küçük bir olay bir ayaklanmaya dönüşebilir. Tam da bu süreçte burjuva muhalefet, devrimi önlemek için, kendini öne çıkarıyor. Sosyal reformist hareketler de onların bu amacına hizmet eden bir politika izliyor.

Seçim ortada yokken, şimdiden kitleleri seçim sürecine sokma, onların çalışmalarını ilgi ve dikkatlerini bu alana çekme biçiminde burjuva politikası ön plana çıkarılıyor. Burjuva muhalefetin ve küçük burjuva muhalefetin ileri sürdüğü seçim politikası şu: Önümüzdeki seçimler, "bir seçimden daha fazlasıdır". Bazen de, aynı çerçevede şöyle deniyor; "Bu seçim bir seçim olmayacaktır". Ama bu, ilk defa söylenmiyor. Yıllardır her seçim öncesinde aynı şey tekrarlanıyor. Onlara bakılırsa, uzun zamandır seçimlerde bir seçimden daha farklı şeyler yaşanıyor. Bunu asıl ileri süren ve tezlerini süslü laflarla süsleyenler, sosyal reformist hareketlerdir. Burjuvazi bile, seçimlere olmadık bir rol yükleyen böyle bir anlayışa şaşırıyordur. Uzlaşmacı küçük burjuva çevrelerin yüceltiği parlamentarizm, yasalılık anlayışında şaşılacak bir yan yoktur. Devrimden, vazgeçen, devrimin temel hedeflerini bir kenara iten, devrimin güncelliğini kabul etmeyenlerin, bu tür laflardan başka şey söylemeleri beklenmemeli. Onlara düşen, sistemin yırtığını söktüğünü onarmak. Yaptıkları şey düzeltme ve düzenleme. Yani reformizmdir.

Önümüzdeki seçim, bir seçimden daha fazlasıdır dedikleri şey, önümüzde bir seçim değil, bir rejim sorunu var dedikleri şeydir. Onların "rejim sorunu" dedikleri, ekonomik, toplumsal ve politik bir sistem değil, siyasi bir düzen, bir yönetimdir. Kaldı ki, salt bir politik yönetim de olsa, bu sınıfsaldır. Politik yönetim, bir sınıf egemenliğidir. Sınıf egemenliği de seçimle değil, ayaklanmayla, devrimle devrilir. Kaldı ki, sınıf egemenliği, salt politik yönetimle sınırlı değildir. Sermayenin bütünsel egemenliğini kapsar. Bu durumda, toplumsal devrimden başka bir şey, burjuvazinin sınıf egemenliğini ve sınıf düzenini ortadan kaldıramaz.

Demek ki asıl sorun, dar anlamda

bir rejim sorunu değil, bir toplumsal sistem sorunudur. Sorunu bir siyasi yönetim sorunu olarak gösterenler, tam da sistem sorununu gözden kaçırmaya çalışıyorlar. Mesele böyle olunca, sorunu şu noktaya getirmeye çalışıyorlar: Burjuva muhalefeti iktidar yapmak. Ama bunu doğrudan söylemeler gerçek yüzleri ortaya çıkacak. Bu yüzden onlar böyle açık davranmazlar. Bu durumda yaptıkları şey, emekçi halk kitlelerini aldatmaktır. Yaptıkları şey, burjuva muhalefet ve CHP karşısında "yetmez ama evet"çilikleri. Fakat onlara bakılırsa, burjuva muhalefet karşısında "yetmez ama evet" çok doğal, normal, doğru bir politikadır. Oysa bu politika, burjuvazinin basit siyasi eklenmesi olmaktır.

Oysa ağır siyasi ve ekonomik düenden dolayı siyasi iktidara ve bu toplumsal sisteme karşı büyük bir öfke, tepki, hoşnutsuzluk oluştu. Kitlelerin haklı öfkesi ve tepkisini, muhalefetteki burjuva güçleri iktidara getirmek için kullanmak, burjuvaziye teslim olmaktır.

Kartal'da miting yapan işçiler, sistem sorunu üzerinde durdular. Sistem sorunu yakın tarihte, Avrupa ve Amerika'da yapılan tüm ayaklanmalarda öne çıkarıldı. Aynı anlayış, iklim sorununda da ortaya kondu. Sistem sorunu demek, sistemden kaynaklanan tüm sorunları, bu sistem çözemez. Sistem içinde, reformlarla da çözülemez. O halde, sorunun çözümü, sorunun kaynağı olan sistemi ortadan kaldırmak; yerine onu aşan yeni bir toplumsal sistem kurmaktır. Bu durumda, bu sisteme karşı yer yer kısmi mücadele değil, bütün sistemi yıkmayı hedeflemeliyiz. Burjuvazinin bir kesimine karşı diğerinin yanında yer almak değil -ki bu proletaryanın kurtuluşuna ihanettir- burjuva egemenliğinin bütünlüğünü devirmeli, burjuvazinin bütünlüğünü parçalamalıyız. İşçi sınıfından, emekçi halktan, Kürt halkından burjuva muhalefeti desteklemelerini isteyenlerin anlayışı şunu da içerir zorunlu olarak; "muhalefet iktidar olduğu takdirde bu iktidarı yıpratacak eylemlerden kaçınalım." Bunlar giderek, gidenler tekrar gelir vb. Böylece, emekçi sınıfı burjuva diktatörlüğün karşısında eli kolu bağlı hale getirecekler. Aynı burjuva sınıf işbirlikçiliği politikasını yetmişli yıllarda da izleyenler oldu. Sonuç olarak, burjuvaziye girilen bu ilişkide okka altına giden emekçi kitleler oldu.

İşçi hareketi içinde, burjuvaziye

sınıf işbirliği politikası bir eğilim olarak, kapitalist sistemin genelinde ortaya çıkmıştır. Sınıf işbirliği politikası, kapitalizme karşı devrimci mücadele yolunu değil de, düzenlemeler, düzeltmeler yolunu izleyen tüm uzlaşmacı işçi, sosyalist, komünist partileri tarafından onay görüyor. Bu partiler reformlar ödünler devrimci sınıf mücadelesinin dışına düşüldü, yıprandı ve kendisini çürüttü. Türkiye'de yıllarca burjuvaziye çeşitli biçimlerde destekleyenler, dağılıp gitti ve dağılmak zorundaydılar.

Biz, burada yaptığımız değerlendirmeleri daha önce yaptık. Yeniden değinmemizin nedeni yapılan güncel tartışmalardır. Burjuva muhalif güçler, yalnızca, emekçi ve sömürülenlerin içinde bulunduğu ağır ve kötü koşullardan yararlanıp onların istemlerini demagogik biçimde savunmakla kalmıyor. Çeşitli sendika ve kitle örgütlerinin gücünden de yararlanıyor, onların taleplerini defterine not ediyor. Çünkü, halkın istemlerini sınırlı ve demagogik de olsa savunmadan, onların desteğini alamaz. Böylelikle, komünistlerin emekçi kitleler üzerinde yarattığı etkiyi kırmayı ve sonuç olarak devrimi önlemeyi amaçlıyorlar. Onların bütün çabası Gezi Haziran Halk Ayaklanmasının bir daha olmasını önlemeye dönüktür. Çünkü biliyorlar ki, Gezilerin olduğu bir yerde gerçek anlamda egemen olamazlar. Yeni halk ayaklanmalarını önleyecek durumda olmasalar da, sınıfsal doğallık gereği, bu gerici çabalarından hiç vazgeçmezler. Seçimi, bu amaca ulaşmada bir araç olarak değerlendiriyorlar.

Türkiye'de -başka ülkelerde de böylesi bir durumla karşılaşılabilir- sosyal reformist çizide olanlar kendilerini "devrimci" olarak gösteriyorlar. Bunun üzerinde daha önceki yazılarımızda durduk. Bunun nedeni, bu toprakların uzun zamandır devrim toprağı olması, devrimci düşünce ve anlayışın emekçi halk kitlelerinin bilincinde derin kök salması, kitlelerin temel sorunlarının devrimden başka bir yolla çözülemeyeceğini bilince çıkarılması, milyonlar devrimci kavga'nın şu ya da bu aşamasında yer alması, kendine devrimci demeyen bir siyasi hareketin devrimci kitlelerin yanında tutu-

namamasıdır. Devrim düşüncesi, tartışmalarda, mücadelede, teori-pratikte basıktır. Bu yüzden tüm reformistler, kendilerini devrimci olarak gösteriyorlar.

Fakat gözden kaçırılmayacakları bir şey, uzun yıllara dayanan siyasal varlıkları. Kendileri lafla ne derse desinler, pratikleri, çeşitli sorunlar karşısında aldıkları politik tavır. Politikayı hayata geçirme yöntemleri, genel olarak mücadele yol, araç ve yöntemlerinin hepsi kitlelerin sosyal pratiğinden geçmiş ve sonucu artık iyi biliniyor. Bunların çizgileri burjuva sınıfla uzlaşmaya dayanıyor; örgütlenme ve mücadele biçimlerini bu belirliyor. Hatta yaşam biçimlerini bile buna göre düzenlemişler. Teoriyi de kendi özelliklerine göre uyarlamışlar. Devrimci bir sürü laf etseler de, durumlarıyla nasıl çıkıp, gerçek devrimci bir mücadele verecekler. Koskoca bir toplumsal düzeni yıkmayı düşünüyorlar, fakat kendi düzenlerini koruyorlar. Kendi düzenlerini bozacak diye, devrimci eylemleri mahkum etmeye kalkıyorlar. Kısaca diyeceğimiz odur ki, bu düzeni yıkmak bunlara göre değildir.

Emekçi ve sömürülen kitlelerin öfkesi ve isyanı bu baskı ve sömürü toplumuna karşı geliyor. Güçlenen, reformizmin değil devrimci mücadelenin potansiyelidir. Devrimci bir çıkış çok geniş devrimci potansiyeli hareket geçirebilir. Devrimci çıkış, proletaryanın bağımsız devrimci politikası temelinde yapılabilir. İktidarın ele geçirilmesi hedefiyle, devrimci kitle eylemlerini destekleyip, güçlendirmek temel bir görevdir. Devrimci kitle eylemlerini en yüksek aşamaya olan ayaklanmaya dönüştürmek de bu çerçevede anlaşılmalıdır.

Şimdi Devrim Zamanı şiarı, bütünsel olarak temel, önemli, ivedi ve belirleyici görevin ne olduğunu gösteriyor bize. Halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesinin ilk önemli adımı olan GDH (Geçici Devrim Hükümeti) halkların bu toplumsal sisteme devrimci bir öfke ve isyan gösterdiği bugünkü koşullarda, çok daha yakıcı bir hedef durumuna gelmiştir. Devrimci çıkış, GDH hedefiyle yapılırsa, gerçekten geniş kitleleri harekete geçirebilir. GDH devrimci bir ayaklanmanın bir sonucu, ürünü devrimin bir eseri olarak oluşturulur. Bu hedef devrimci sınıf mücadelesiyle gerçekleştirilir.

"Biz Kazanacağız!"

İzmir Kırklar Zindanı'nda kalan Leninist Tutsaklar adına Hüseyin Durmaz, gazetemize bir mektup yazarak yaşadıkları sorunları anlattı.

Merhaba. Bulduğumuz İzmir Kırklar 2 Nolu F Tipi Zindanında son aylarda saldırılar ve baskılar artmaya başladı ve her gün yeni bir saldırı ile karşılaşılıyor. Burada yaşanan saldırıları paylaşmak, aktarmak istiyorum.

*Yayımlar üzerindeki yasaklar sürüyor:

-Günlük gazeteler bir sonra veriliyor. -Mücadele Birliği ve bazı gazeteler Basın İlan Kurumu ilanı verilmediği gerekçesiyle bir buçuk yıldır verilmiyor.

-Dergilere yönelik kısıtlama ve yasaklar sürüyor.

*Yeni baskı ve saldırılar yapıyor: -Havalandırılardaki kameraların önünü kapatıyoruz. Her gün açmaya ve cezalar vermeye başladılar.

-Tutsaklar buldukları hücrelerden alınıp başka yerlere götürülüyor.

-Önceden haber vermeden ve kabul edilmemesine rağmen süreklileşen yer değiştirilmeler yaşanıyor.

-Yıllardır kullanılan 120 cm olan çekpas sapları kısaltılıyor, 75 cm yapıyor. Açık bir işkence yöntemi haline gelmiş durumda.

-Hastane sevkleri ayları buluyor. 5 ayda gerçekleşen sevk var.

-Cezaevine gelen eşyalar değişik bahaneler yaratılarak verilmiyor.

-Kapşonlu olduğu için verilmeyen giysiler var.

-Her gün bazen sayımda bazen gün içinde kaldığımız yerlerde arama yapıyor. Bir baskı yöntemi olarak artık psikolojik işkenceye dönüştü.

-Telefon görüşmelerimiz yeni bahanelerle engellenmeye, kısıtlanmaya başlandı.

*Kısaca maddelediğim bu sorunları bütün olarak yazıyorum.

Günlük gazeteler bir gün sonra ve öğle saatlerinde veriliyor. Gazete haberleri eskimiş gündem değişmiş oluyor biz okurken.

2020 Nisan ayında başlayarak Mücadele Birliği, Yeni Yaşam ve bazı gazeteler B.İ.K ilanı verilmediği bahanesiyle engelleniyor. Daha önce 2018'de OHAL kaldırılana kadar engellenen yayınların bir kısmı, şimdi farklı bahane ile yasaklanıyor.

Dergilere yönelik yasak ve kısıtlamalar sürüyor. Bayide (cezaevi idaresinin alım yaptığı) satılmayan dergiler için (6 aya yakın bir süre önce) ailelerin adımıza abone yaptırması istendi. Şimdi yönetimdeki değişiklikler bahane edilerek, yapılan abonelikler kabul edilmiyor. İdare tarafından, parası tarafımızdan ödenerek yeniden abone yapılacak söyleniyor. Sürekli yeni bahanelerle yasaklar sürüyor. Son olarak Dünyaya Başkaldırıyoruz dergisi "abonelik idarece yapılabılır" denilerek engellendi. Postayla gelen Partizan Dergisi verilmeydi. Leninist Teori'nin 2. sayısını aylardır bayiden (kitapçıdan) almıyoruz. Yayınlar üzerindeki engeller değişik bahane ve biçimlerle sürüyor.

Havalandırılarda konulan kameraların önünü kapatarak görüntü alınmamasını engelliyorduk. Yıllardır kameraların önünü kapatmış. Havalandırılarda bizlerin günlük yaşam alanıdır. Sadece birlikte kalan üç kişinin kullandığı alandır. Personel ya da başka yerlerde kalanlar buralarda bulunmuyor, buraları kullanmıyor. İdare bizim yaşam alanlarımızı sanki ortak alanlar gibi

göstermeye çalışarak "güvenlik" bahanesiyle kamera ile izlemeyi savunmaya çalışıyor. Her gün önleri kapatılan kameralar gün içinde tekrar açılırken, her gün akşam açılıyor. Bizler sabah ve tekrar açıldığında gün içinde yine kapatıyoruz. Daha önce idarenin "kamera kapatmayı suç sayan madde yok" denilerek karar alması rağmen, son aylarda sürekli olarak hakkımızda ceza kararları alınıyor. Disiplin kurulu kimi arkadaşlara, hücre cezasına varan cezalar veriyor.

Birçok arkadaşımız buldukları hücrelerden alınarak başka hücrelere götürülüyor. 19 Aralık 2000 yılındaki katliam saldırısıyla açılan F Tipi zindanlarında çok sayıda saldırı ve işkence yöntemi uygulanmıştır. O zaman F Tiplerindeki tutsaklar önceden haber verilmeden ve istemedikleri halde başka hücrelere götürülüyordu. Bu değişiklikler ilk dönem yaygın olarak uygulandı. Şimdi bulunduğumuz zindanda aynı uygulama yapılıyor. A Bloka bulunan PKK davasından tutsak arkadaşlar cezaevinde birbirinden uzak yerlere dağıtıldılar. F Tipi tecrit politikası daha da ağırlaştırılmakta.

Üç kişilik hücrelerde iki ya da üç kişi olarak tecrit edilen ağırlaştırılmış müebbet hapis verilen arkadaşlar tekli hücrelere götürüldü ya da üç kişilik hücrelerde tek olarak tecrit ediliyorlar. Kırkkale zindanından sürgün getirilen bazı arkadaşlar, üstü tel ile kapalı hücrede kalıyor.

Çekpas sapları kısaltılıyor. 120 cm olan standart çekpas sapları, fırça-paspas içinde kullanılan saplar 75 cm olarak kesiliyor. İnsanları eğilerek çalışmaya zorlayarak rencide etmeye, aşağılamaya çalışıyorlar. Ayrıca cezaevlerinde kalanların çoğunluğunda bel fitiği ya da bel rahat-

sızlıkları var. eğilerek çalışmaya zorlamak, bel rahatsızlıkları nedeniyle fiziksel işkence uygulamalarıdır.

Hastane sevkleri de kimi zaman 5 aya varan süre bekletiliyor. Muayene sırasında askerlerin muayene odasında bulunması nedeniyle tedaviler aksıyor. Son yıllarda hastanelerde doktorlara yönelik saldırıların çoğalmış olması, askerlerin muayene sırasında hasta ve doktorun yanında durması için bahane olarak kullanılmaya başlandı.

Son yeni uygulamalardan birisi de önceden haber vermesizsin, daha önce kullandığımız kapüşonlu giysiler cezaevine geldiğinde engellenip yasaklanıyor, içeri alınmıyor.

F Tipi zindanların ilk dönemlerinde sayımlarda üç kişilik hücrelerde üst kata çıkıp arama yapılıyordu. Ancak ilk yıllarda bu uygulama kalkmıştı. Şimdi yirmi yıl kadar sonra, sürekli aramalar yapılarak baskı oluşturuluyor. Sayımlarda üst kata çıkmalarını protesto ediyor ve çıkmıyoruz, sayımda oturuyoruz. Biz olmadan üst kata çıkılması, arama yapılması provokasyon ve komplolar için zemin oluşturuyor.

Pandemi yasakları sürüyor. Diğer hücrelerdeki arkadaşlarla spor, sohbet gibi faaliyetler yasak. Açık görüş yasağı sürüyor.

Saldırıları her geçen gün yenisi ekleniyor. 14 Kasım'da telefon görüşmemiz kesilerek engellendi. Daha önceleri gürültü ve yüksek ses olduğunda ara verip yeniden devam edilerek 10 dakikalık konuşma süresi tamamlanıyordu. Şimdi yeni saldırılardan birisi, telefon kapanınca tekrar açık konuşmamız engellenmesi... Kapı dövmeye eylemlerine misilleme olarak, bu uygulama ve saldırıları başlattılar.

Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın devrim ve kurtuluş mücadelesinin yükselmeye başlaması karşısında devrimci tutsaklara saldırarak hem işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına gözdağı vermek

istiyorlar, hem de onları devrimci tutsaklardan koparmaya çalışıyorlar.

Son yıllarda devrimci tutsaklarla dayanışma içinde olan ailelere yönelik saldırı ve tutuklamalar ile avukatlara yönelik tutuklama ve saldırılar artıyordu. Devrimci tutsakları zindanlarda tam tecrit etmek, halktan da tamamen tecrit etmek, yalnızlaştırmak için ailelere, avukatlara ve dayanışma içinde olanlara saldırılar gerçekleştirilmişti.

Son aylarda zindanlarda artan saldırılar devrimci tutsaklara yönelik onlarca yıl boyunca süren saldırıların, sonuçsuz kalması, tam teslimiyet için yapılan saldırıların boşa çıkması nedeniyle yeniden denemesisdir.

Kırkkale F Tipi zindanındaki devrimci özgürlük eylemi hazırlıkları bahane edilerek zindanlardaki sürgün ve saldırılar artırılmıştır.

Bulduğumuz zindanda Eylül ayı başlarında yönetim değişmesi ve yeni yöneticilerin, personelin görevde gelmesiyle yeniden arttırılan saldırılar, Kırkkale F Tipi zindandaki özgürlük eylemi hazırlıklarının açığa çıkmasıyla başlatılan saldırılar ve son aylarda zindanda yaygın olarak başlatılmış olan baskı ve saldırıların bir araya gelmesi sonucu, bulunduğumuz zindanda koşullar ağırlaşmaktadır. Bu zindan, geçmiş yıllarda da baskıların yoğunluğu ve koşulların ağır olmasıyla bilinen zindanlardan biriydi.

Bu süreç devrimci tutsaklar için mücadele kararlılığının artması, mücadele birliklerinin geliştirilmesi, halklarımızın, işçi sınıfına örnek olmanın yeni fırsatlarını sunacaktır.

Devrimci kararlılıkla her türlü baskı, saldırı ve engellemeleri aşacağız.

Saldırıları devrimci irademiz karşısında boşa çıkacak.

Biz kazanacağız. 16.11.2021

Editör

DÖVİZ / KUR KRİZİ

Baş tarafı 1. sayfada

Söylemeye gerek yok, günlük dildeki ifadeyle söylersek, TL'deki bu değer kaybı, ücretli emekçilerin aynı oranda yoksullaşması demektir. Yine bu satırların yazıldığı saatte, işçilerin saat ücreti 1 Doların altına düşmüş bulunuyor.

Şimdi herkesin merak ettiği, bu gidişin nereye kadar süreceği ve TL'nin bu değer kaybının gerçek nedenidir. Şimdiden bankaların döviz alım satım işlemlerini artık yapmadıkları söylentisi yayılmaya başlamıştır. İşin söylenti biçiminde yayılması önemlidir, zira bankada döviz hesabı olanlar bu söylentiyle "panik" havasına kapılırlar. Geçmişte, 80'li ve 90'lı yıllarda bunun sayısız örneğini görüp yaşamıştık.

Öte yandan, haftalardır geliyorum diyen mal kıtlığı kapıyı çalmaya başladı. Tarımsal üretim için son derece önemli olan gübre ve zirai ilaç satışları geçici olarak durdurulmuş bulunuyor. Gübre ve zirai ilaç ithalatını ellerinde bulunduran büyük dış ticaret tekelleri ya da firmaları, dövizdeki belirsizlik nedeniyle bayilerine fiyat veremedikleri için satışları durdurmuşlar. Bunlar basına yansıyan haberler; henüz basına yansımaya ama uygulamaya konmuş bulunan sayısız işleminiz varın siz düşünün.

Çok açık. Türkiye tekeli kapitalizmi, tekeli kapitalist üretim derin bir ekonomik kriz içinde. Bu kriz artık günler, hatta saatler içinde belirgin biçimde derinleşiyor. Kapitalist ekonomi yangın yerine dönmüştür.

Türkiye tekeli kapitalizminin bugün gittikçe derinleşen krizi, esasında bir döviz/kur krizi değil-

dir. Kriz, kapitalist üretim biçiminin krizidir. Krizde olan sadece döviz değil, kapitalist ekonominin kendisidir. Döviz krizi, ekonominin bu krizinin sadece bir parçasıdır, bir yansımasıdır, bir yönüdür.

Çok kısa ifade etmek gerekirse, kapitalist üretim, artık kendini genişletilmiş biçimde yeniden üretme kapasitesini yitirmiştir. Türkiye tekeli kapitalizminin emperyalizme bağımlılığı, bu süreci hem hızlandırıyor hem de derinleştiriyor. Örneğin, yukarıda verdiğimiz örnekten de anlaşılacağı gibi, tarımsal üretim artık önemli ölçüde emperyalizme bağımlıdır. Gübre ve zirai ilaç sadece bir örnektir; üstelik en önemli örneği oluşturmuyor. Sanayi üretimi, ham ve ara madde girdileri bakımında tam bir bağımlılık içinde. Bankalar, emperyalist mali sermayeye tam bir bağımlılık içindedir. Türkiye kapitalizmi, ihracat yapıp döviz girdisi yapmak için dahi dövize ihtiyaç duyuyor. Çünkü ihracatını yapacağı malların üretimi için gerekli hammaddeleri, ara girdi malları dövizle ithal etmek zorunda. İhraç ettiği her ürünün üçte ikisi ithal girdilerden oluşuyor! O çok övündükleri İHA-SİHA vb. mallarda bile durum bu.

Bütün bunlara, emperyalist mali sermayenin borsa ve bankalar yoluyla yaptığı vurgunları Türkiye'den çıkararak döviz kıtlığına yol açmasını eklemek gerek. Bu vurgunların milyar dolarla ifade edildiğini belirtmeye gerek yok. Krizden, siyasi belirsizlikten korkan büyük sermayenin milyar dolarlarını başka ülkeler kaçırması da işin tuzu biberi.

Döviz krizi tüm bunların sonucu. Ancak bir kez ortaya çıktıktan sonra bu sefer döviz krizi ekonominin üzerinde etkide bulunarak krizi hem de-

rinleştirir hem de hızlandırır. Panik havası en büyük hızlandırıcı haline gelir. Bugün yaşananlarda olduğu gibi.

Dikkat edileceği gibi, buraya kadar politik iktidarın etkisinin sözü dahi edilmedi. Politik iktidarın, güncel pratik biçimiyle söylersek, dinci faşist iktidarın uyguladığı politikaların kriz üzerinde hızlandırıcı, derinleştirici bir etki yarattığı muhakkaktır. Ancak sorunu sadece ve salt dinci faşist iktidarın, hele de onun başının uyguladığı politikalara; Merkez Bankası Başkanı'na vb. bağlamak tam bir darkafalıktır. Türkiye ilk defa bir "döviz krizi" yaşıyor değil. Dinci faşist iktidarın esamesinin dahi okunmadığı 70'li yıllardan tutulmuş da, 80'li ve 90'lı yıllara kadar; Demirel'den Ecevit'e, oradan Özal ve Çiller'e dönemine kadar sayısız kez döviz krizleri yaşandı.

Ecevit, Demirel dönemlerinde yağ, benzin, çay, şeker, un vb. vb. akla gelebilecek ne varsa tüm temel mallarda kıtlık yaşandığını biliyoruz. Kısaca, krizde olan tekeli kapitalist üretimin kendisidir. İşçi sınıfını, ücretli çalışan emekçileri, Kürt halkını, yoksul ve küçük köylüyü derin yoksulluğa iten temel, kapitalist üretimin kendisidir. Ortadan kaldırılması gereken işte bu temeldir.

Burada karşımıza çıkacak soru şu olabilir: Bu mümkün mü? Evet bu mümkün, hem de tarihte daha önce hiç olmadığı kadar mümkün. Şu basit ve anlaşılabilir nedenden dolayı: Bugün pratik yaşamda da gördüğümüz gibi, ekonomik kriz tek başına sükun edip gelmiyor. Ekonomik krize politik kriz de eşlik ediyor. Başka bir ifadeyle bugün yaşadığımız şey, çıplak gözle de görülebileceği gibi,

ekonomik ve politik krizdir. Tekelci sermaye sınıfı ve politik iktidar artık eskisi gibi, eski yöntemlerle yönetemiyor (bu, yeni yöntemlere başvurmasının büyük ihtimal olduğu anlamına da geliyor ancak konumuz şimdilik bu değil).

Evet, içinde bulunduğumuz ortamın tanımı, ekonomik ve politik krizdir, yani devrimci durumdur. Sadece tekeli sermaye sınıfı ve politik iktidar yönetemiyor değil; emekçi sınıflar, yoksul kitleler, Kürt halkı, yoksul ve küçük köylü de eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Bir değişim, hem de köklü bir değişim istediklerini her gün sokaklarda duymak, görmek mümkün.

İşçi, emekçi, evine meyve götürmek için bir TL'si bile olmayan yoksul kitleler devrim istiyorlar. Onlar dile getirmeseler de gerçekte istedikleri budur. Onları hiç bir burjuva hükümet kurtaramaz. Kitleler büyük ölçüde bunun farkında ve burjuva partilerin birbirinden farksız olduklarını her fırsatta dile getiriyorlar. CHP, İYİP gibi gerici/faşist partilerin emekçi sınıfları, Kürt halkını bu derin yoksulluktan, bu faşist terörden, bu baskı ve zulümden kurtaracağını söylemek devrimci bir güç için tam bir aymazlık, kusursuz bir sınıf işbirliği olur.

İşçi sınıfına, yoksul kitlelere, Kürt halkına söyleyeceğimiz tek şey şudur: Devrime hazırlanın, sizi ancak bir devrim kurtarır. Sizi sadece ve sadece bir halk iktidarı kurtarır. Kimse yapmıyorsa Leninistler bunu tek başlarına yapmalı. Hem de saniye bile geçirmeden...

Şimdi Devrim Zamanı

Yaşanılan döviz krizi TL'de değer kaybına, bu da işçilerin, emekçilerin aynı oranda yoksullaşmasına yol açtı. İşçilerin saat ücreti 1 doların altına düşerken, artık hiç kimse "dolarla maaş almıyoruz" masallarına inanmıyor.

Türkiye tekeli kapitalizmi, tekeli kapitalist üretim derin bir ekonomik kriz içinde. Ve bu kriz artık günler, hatta saatler içinde derinleşiyor. Kapitalist ekonomi yangın yerine döndü. Yaşanan döviz krizi, emperyalist kapitalist sistemin içinde olduğu krizin sadece bir yansımasıdır.

İçinde bulunduğumuz ortam ekonomik ve politik krizdir yani devrimci durumdur. Sadece tekeli sermaye sınıfı ve politik iktidar yönetemiyor değil; emekçi sınıflar, yoksul kitleler, Kürt halkı, yoksul ve küçük köylü de artık böyle yönetilmek istemiyor. Bunu her gün sokaklarda, çarşı pazarda, sokak röportajlarında, hemen her yerde görürken, bu sokaklara da taşınmaya başladı. Dün akşam bir çok ilde çeşitli kesimden insanlar "Hükümet İstifa" talebiyle sokaklara döküldü.

Yaşanan krizin sebebinin "hükümet" olduğunu söyleyerek ilk sokağa çıkanlar reformistler oldu. Ve "Hükümet İstifa" sloganını yükselttiler. Gezi Ayaklanması gibi, büyük halk kitlelerinin iktidara yürüme, iktidara talip olabile gücünü gösterdikleri süreçte "Hükümet İstifa İktidar Halka" sloganı atılıyordu. Slogan her haykırılışında heyecan uyardırsa da, halk yığınlarının ayaklanması ile desteklenmediği müddetçe, iktidarın burjuva güçler arasında el değiştirmesini istemekten öteye geçemez. Bu açık ve net. Yükseltilen "Bütün İktidar Emegin Olacak", "Şimdi Devrim Zamanı" şiarları olduğu müddetçe halkları doğru hedefe, iktidar hedefine yöneltebiliriz.

Evet, bu iktidara da, bu sisteme de mecbur değiliz! Dün akşam ilerleyen saatlerde emekçi sementleri sokağa çıkmaya başladı. İşyanın yayılmasını, yaygınlaşmasını istemeyen devlet dört bir yandan saldırıya da, çağrılarını yapılmasının önüne geçemiyorlar.

Evet, kimileri de koltuklarında oturup halka "sokağa çıkmanın iktidarın işine yarayacağı, evde kalınması gerektiğini" vaaz ederek seçim sandıklarını beklemeyi öneriyor. Sokağa çıkanları iktidar yanlısı ilan edecek neredeyse burjuva muhalefet. Korkuları, sokağa çıkanların kendilerini de çiğneyip geçmesi, burjuva düzenin sınırlarını aşmalarıdır. Bundandır koca koca işçi emekçi sendikalarının, konfederasyonlarının insanlar sokağa çıkarken, ekonomi dibe vururken bu kadar sessiz olmaları, "işyerleri önünde basın açıklaması okuyacaklarını" duyurmaları...

Haksız değiller korkularında. Şimdi korkularını büyütme zamanı! Bize dayattıkları geleceksizliğe, yoksulluğa, yokluğa karşı düzenin sınırlarını aşma, düzenlerini başlarına yıkma zamanıdır!

İşçi sınıfına, yoksul kitlelere, Kürt halkına söyleyeceğimiz tek şey şu olacak: Bizleri ancak bir devrim ve halk iktidarı kurtaracak!..

Şimdi Devrim Zamanı!

"Tutsaklık Hiçbirimiz İçin Uzak Bir Olgu Değil"

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi, pandemi süreciyle birlikte artan infaz yakmalara ve hasta tutsakların tedavilerinin engellenerek ölüme terk edilmelerine karşı eylemlerini sürdürüyor.

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi, tutsaklara yönelik saldırılara, infaz yakmalara ve hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesine karşı eylemlerden birini daha Yeni-bosna'da bulunan Adli Tıp Kurumu önünde gerçekleştirdi. 19 Kasım günü yapılan eyleme HDP İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu da destek verdi.

"İnfaz Yakmalara Son! Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın" pankartı açan Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi "Baskıya, İşkenceye, Tecride Son!", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yayın Yasağına Son", "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın", "İletişim Yasaklarına Son", "Sürgün Öldürür" dövizleri taşıdı.

"İnfaz Yakmalara Son", "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atılan eylemde basın açıklamasını Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi Dönem Sözcüsü Ertan Çita okudu.

Hapishanelerde 15 Temmuz darbe girişiminin ardından başlayan hak gaspları ve tecrit koşullarının pandemi bahanesiyle tırmandırıldığını, tutsakların dışarıyla olan tüm bağlarının koparılarak kimliklesizleştirilmeye çalışıldığını vurgulayan Çita "Artık hapishane idareleri mahkemelerin yerine geçiyor, tutsakların tahliyeleri engelleniyor. Mahkemelerin verdiği hapis cezaları yeterli görülerek tutsaklara ceza içerisinde ceza uygulanıyor" dedi.

Pandeminin ardından tutsaklara yönelik saldırılara yenileri eklendiğini, tutsakların görüş haklarının tamamen ortadan kaldırıldığını devrimci-yurtsever gazete ve dergilerin ise "BİK yasası" gerekçesiyle engellendiğini aktaran Çita, "Tutsaklar bir nevi 'tecrit ve ölüm' sarmalı içerisinde hapsedildi. Bu süreçte birçok hasta tutsak yaşamını yitirdi, tedavi olamayan birçok tutsağın sağlık durumu kötüleşti. Tüm bu saldırılara rağmen üretmeye, direnmeye ve devrimci faaliyete devam eden tutsaklar yeni bir saldırı politikasıyla karşı karşıya: S Tipi hapishaneler" dedi.

Hapishanelerin mimari yapısıyla (tekli hücrelerle, tel örgülerle) tecride maruz bırakılan tutsakların, egemenlerin yeni saldırı politikalarının ilk hedefi olduğuna dikkat çeken Çita, F Tiplerinde uygulayamadığı ya da uygulamakta zorlandığı saldırıları S Tipi hapishanelerde dayatacağını ifade etti.

Pandeminin hemen ardından çıkarılan

infaz yasasıyla sayısı yüz elli bini bulan adli tutuklu, çete ve mafyanın tahliye edildiğini hatırlatan Çita, politik tutsakların ise neredeyse tüm kazanılmış hakları gasp edildiğini Zaten ağır olan hapishane koşulları daha da ağırlaştırıldığını dikkat çekerek "Tek başına yaşamını idame ettiremeyen, 'hapishanede kalamaz' raporu verilen politik tutsaklar dahi tahliye edilmedi, ölümler baş başa bırakıldı. Nebi İlhan, İsa Gültekin, Hayrettin Yılmaz, Sıtkı Pektaş, Mehmet Ali Çelebi ve ismini sayamadığımız çok sayıda tutsak bu süreçte devletin politikaları nedeniyle yaşamını yitirdi" diyerek özellikle politik tutsaklara yönelik saldırılara dikkat çekti.

Çita, tutsakların hastanelerden onca zorlukla alabildikleri raporların da ATK tarafından, çoğu zaman siyasi tutumla kabul edilmediğini; kabul edilse ve ATK raporu alınabilse dahi tahliye kararının "toplum güvenliği bakımından tehlike oluşturduğu" bahanesiyle tahliye verilmeyeceğine dikkat çekti.

Ertan Çita "Farklı hapishanelerden art arda duyduğumuz ve çoğunlukla politik tutsaklara yönelik saldırılar, yaşamın her alanında yaşayacağımız başka saldırıların da habercisidir. Devlet yeni saldırı dalgasını yine hapishanelerden başlatmıştır; ancak tarih gösterir ki bununla sınırlı kalmayacaktır" dedi.

Yaşadığımız coğrafyanın açık hapishaneye çevrildiğini, toplumun her kesiminden

en ufak karşı çıkışın ise elektronik kelepçe, ev hapsi, imza dayatması, alan sınırlaması gibi uygulamalarla karşılandığını belirten Çita "Tutsaklığın hiçbirimiz için uzak bir olgu olmadığını farkındayız" dedi.

Tutsak yakınları ve aileleri olarak, hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek bir araya geldiklerini söyleyen Çita, Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi olarak 19 Aralık'a kadar her an ve alanda "İnfaz Yakmalara Son!", "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın!" sloganlarını her yerde haykıracağını söyledi.

"Tutsak aileleri, yakınları, yoldaşları tutsakların tecrit duvarlarının arkasına gömülmesine ve tüm yaşamın hücreleştirilmesine izin vermeyeceğiz" diyen Çita, hapishanelerdeki baskı, saldırı ve işkenceye karşı toplumun her kesimini içerideki tutsakların dışarıdaki sesi olmaya, mücadeleyi büyütmeye çağırıyor.

Bugün hapishanelere yönelik her saldırının aynı zamanda halka yönelik olduğunu belirten Çita, "Tutsakların yalnızlaştırma politikalarına karşı daha gür ses çıkaralım. Tutsakların ortaya koyduğu iradeyi sahiplenelim, saldırıları beraber göğüsleyip, beraber karşı koyalım" diyerek tutsakların mücadelesine destek verme çağrısı yaptı.

Eyleme destek veren HDP İstanbul milletvekili Musa Piroğlu ise "Bilsinler ki, hapishanelerden gelen her kötü haberin sorumlusu bu iki kurumdur. Hapishanelerde yaşanan her ölüm cinayettir ve bu cinayete yol açanlar, bu cinayeti işleyenler, cinayetin azmettiricileri hepsi halkın huzurunda hesap verecektir. Hiç kimse ama hiç kimse yaptıklarının yanına kalacağını sanmasın" dedi.

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi eylemi "İnfaz Yakmalara Son", "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atarak ve eylemlerinin devam edeceğini vurgulayarak sonlandırdı.

GELMEKTE OLAN GELİYOR AMA GELEN ONLARIN SÖYLEDİĞİ ŞEY DEĞİL

Kenan Kızıl

Burjuva muhalefet ortak bir ama etrafında birleşti ya da başka bir ifadeyle; burjuvazi çökmekte olan sistemi kurtarmak, dolayısıyla da sınıf sömürüsünü sürdürmek için kendini kurtarma hareketinin siyasal ayağını tek cepheye topladı.

Bu şaşırtıcı bir hamle değildi zira zaten nicedir TUSİAD ve MÜSİAD gibi büyükbaş burjuva kulüpleri kendi aralarındaki çelişkilere rağmen ortak hareket etmeye başlamıştı. Bu ortaklığın sonucunun burjuva siyasal arena yansımaları da bu açıdan normal bir şey.

Burjuvazi şu an her zamankinden daha çok "yerli" ve "milli" kapitalizmi ve devleti kurtarmaya çalışıyor. Onu dehşete düşüren gerçeğin "gelmekte olan farkında" ve "gelmekte olan da geliyor." Yalnız burjuva muhalefet liderinin cılız bir coşkuyla dudaklarından dökülen "gelmekte olan geliyor"daki şey değil bu gelen. Alakası bile yok. "Gelmekte olan" burjuva muhalefetin ham hayallerine ve ahmakça sözlerine sığmaz. Zaten onlar bu sözleri emekçileri teselli ve onları aldatmak amacı ile söylüyorlar.

"Gelmekte olan" burjuva muhalefetin sandığı ya da söylediği, ima ve umut ettiği gibi ne öyle üç kuruluşluk seçim zarfına, ne de beş para etmez "sandığa" sığar. O koca, devasa sınıf öfkesiyle dolu, kahretme, yaratma, alt üst etme ve en önemlisi de her şeyi sil baştan başlatma, yani yeni bir yaşamı inşa etme gücüne sahip olan devrimin ta kendisidir. "Gelmekte olan" eğer bundan başka bir şekilde gelirse ve basit bir hükümet değişimiyle yetinirse, elde ettiği bu değişimin aslında hiçbir şeyi değiştirmeyecek, aksine büyük bir enerji ve zaman kaybına neden olacaktır.

Burjuva ve onun şu sıralar herkese şeker dağıtan, tatlı Pollyannacık kıvamındaki muhalefetin tek amacı, gelmekte olan devrimin önünü kesmek ve içini boşaltmaktır. Bunun için de son derece basit bir taktik uyguluyorlar. Burjuvazi kendisi için her türden suçlu işleyen dinci faşist partiyi hedef göstererek, tereddütsüz onu suçlu ilan etmeye hazırlanıyor. Hatta yapmaya da başladı. Bu bir hedef şaşırtma ve gerçek suçluları saklama oyunudur. Laf kalabalığı eşliğinde boş umutlar dağıtan ve beyhude teselliler satan burjuva muhalefet bu tiyatrodan başrolde. Yardımcı rolde ise kendilerine "üçüncü yol" diyen ulusal Kürt hareketi ve ortalama sol var. Bu berbat oyunda rol alan herkes niyetlerinden bağımsız olarak veya bile bile burjuvazinin değişimine su taşımaktadır.

Fakat, bizden söylemesi; bu değirmenin taşı artık dönmez çünkü ona su taşıyan bentler çoktan yıkıldı. Bu bentleri bizzat ardında, içinde biriken sular yıktı. Bu sular artık ne bent dinliyor, ne çark, ne değirmen. Şuan bu burjuva siyaset "dehaları", bu "duayenler" bu "üstatlar" o çarkı döndürmek için bu suları kalbur dolusu taşımakta sonsuz kararlılar. Sular çağlayan, kaplar kalbur, kolay gelsin! Değirmenin taşından ise hiç bahsetmiyoruz, erimiş gitmiş o koca, taş ince bir tüle dönmüş ve eski halinden eser kalmamış. İronik ama onu tüketen onun un eylediği buğday denizinden başkası değil.

Bu değirmenin çarklarını döndürmek zorunda kalan bizdik, onun bendini yapmak zorunda da olan bizdik, o bende uyup akmak zorunda kalan da, taşını delen de bizdik, can vere vere ona dönen de... Biz, emekçiler ama yetti, adı kapitalizm olan bu değirmenin artık ne suyu olacağız ne bendine boyum eğer akışı; ne unu olacağız artık ne de ezilecek tahılı.

Yani ne sandık, ne seçim, ne de burjuva muhalefetin söylediği "helalleşmek" herkesle. Emekçi neden helalleşsin onu sömürenlerle, onu yoksulluğa ve yoksunluğa mahkum edenlerle, hastasını doktorsuz, çocuğunu eğitimsiz, ailesini evsiz bırakanlarla, onu korona salgınında bile madenlerde ve fabrikalarda ölümüne çalıştırılanlarla, emekçi neden helalleşsin "aşına ekmeğine göz koyanlar"la? Unutanlar var herhalde "onlar engerekler ve çiyenlardır" emekçiler tanır onları, iyi tanır...

Burjuvazi ve onun muhalefeti kendilerini zeki, emekçileri ise ahmak sanıyor olabilir. Fakat yanılıyorlar; sınıf savaşının böylesine ileri devrimci evresinde Pollyanna taktikleri işe yaramaz. İsteyen istediği kadar "toplumsal barış"tan, dostluktan, sevgiden, hak ve hukuktan bahsedebilir. Fakat günün sonunda herkes bir şeyin hiç değişmeyeceğini bir kez daha görür ve anlar; sözler güzel hoş ama burjuvazi her gün daha da çok emekçileri sömürüyor. Bu gerçeğin üstünü bu berbat tiyatro ve burjuva muhalefetin o dünya tatlısı söylevleri örtemez. Çünkü bu oyun ve tiratlar başladığında da, başlamadan önce de ve hala da bu gerçek hiç değişmedi. Bir avuç asalak geriye kalan herkesi sömürüyor. İşte bu yüzden de "gelmekte olan geliyor."

Zamanı zaten nicedir gelmişti. Artık onun gelişi, toprak kadar, su kadar, hava kadar, dal kadar, çiçek kadar, gün ve güneş kadar gerekli ve doğal. Bu gelenin ne çapının genişliği ne hızı ve ne de yol açacağı muazzam sonuçlar, burjuva siyasetinin çapsız iyi niyet ya da her şey için dinci faşist partiyi suçlayan açıklamalarıyla sınırlandırılmaz. Emekçiler bir çırpıda ve katı suretle bu sömürden kurtulmak zorunda. Çünkü semer katırın sırtında olduğu sürece her daim birileri, o semere en ağır yükü yığmaya çalışacaktır. Çöken sistemin ağır yükünü, acımasız sömürüyü ve bunun sonucu olan, yoksulluğu, açlığı, işsizliği ve bin bir türlü türden yoksunluğu emekçi artık kaldıramaz. Çünkü onun dayanma sınırı çoktan aşıldı. Çöken bir maden misali sistem emekçinin üstüne çöküyor ve onu nefes alamaz hale getiriyor.

Özetle, bugün burjuva muhalefet, dinci faşist parti karşıtı bir cephe kurmuş gibi görünse de ve amaçlarını böyle lanse etseler de bu sadece bir görüntü ve hileden ibarettir. Çünkü bu cephe gelmekte olan devrime karşı kurulan bir ittifaktan öte bir şey değil. Reddetse de, kabul etmese de, tersini söyleseler de bu ittifak hiç çekinmeden devrime karşı her türlü suç ve suçluyla "helalleşmeye" hazırdır. Onun beyanının anlamı aslen ve sadece budur. Farklı bir değerlendirme katı suretle yanlış olacaktır. Çünkü Yeni Evre'de karşı cephedeki ittifaklar, bölünmeler, birleşmeler esasen burjuvazinin kendi içindeki çelişkiler nedeniyle değil, devrim nedeniyle. Yeni evrede tüm "kamplaşmalar" esasen devrim ve karşı devrim arasındadır.

Tüm söylev taktikler de buna dairdir. Bu çerçevenin içindedir. "Üçüncü" ya da on beşinci yol da yoktur. Ve bu "iyi niyetlerden" tamamen bağımsızdır. İki yol var sadece, tüm dünyada iki yol; ya devrimin yolu ya burjuvazinin yolu...

Güneşli güzel günler için, tükenen yoksulluk ve son bulan yoksunluk için, yepyeni bir yaşam ve yepyeni başlangıçlar için, emekçinin yüzüne ve emekçinin yüzünde güneşler doğması için en önce bu değirmen yıkılmalı ve devrim zafere ulaşmalı.

Ve bu bilinç gelmekte olanın gelişine yürekten bir selam almalı.

Döviz Krizinde Halk Sokaklarda...

Döviz kriziyle beraber 23 Kasım akşamı Ankara'da, İzmir'de ve İstanbul'un pek çok semtinde insanlar sokaklara çıkarak protesto eylemleri gerçekleştirdi.

ANKARA:
Çankaya Esad Caddesi'nde yürüyüş yapıldı. ODTÜ'de de öğrenciler kampüsünde "Hükümet istifa" sloganları ile yürüdü. Yürüyüşe saldıran polis, çok sayıda öğrenciyi darp etti.

İSTANBUL:
Kadıköy, Kocamustafapaşa, Şişli, Kurtuluş, Sarıgazi, İkitelli, Hisarüstü ve bir çok semtte başta gençler olmak üzere halk sokaklardaydı. Evlerin balkon ve pencerelelerinden tencere tava çalınarak destek verilen protestolar geç saatlere kadar devam etti.

Şişli Kurtuluş'ta halk sokaklara çıkarak "Hükümet İstifa" sloganıyla yürüyüş yaptı, polis yürüyüş yapan halka saldırdı. Eylemler nedeniyle Şişli'den Taksim'e giden yollar polis tarafından bariyerler çekilerek kapatıldı.

Kadıköy'de bulunan gençlik örgütleri, "Bizler doların 13 lira olmasına karşı, 2008'den beri ekonomik krizin gittikçe derinleşmesine karşı sokaktayız. Üniversitelerden memlekete ekonomik krizi haykarmaya, 'geçinmiyoruz' demeye devam edeceğiz. Sokakta olmaya, hükümet istifa demeye devam edeceğiz" dedi. Gençler tencere ve tavalarla Yeldeğirmeni'ne yürüyüşe başladılar.

Gençlerin önünü keserek yürüyüşe izin vermeyeceğini söyleyen polis saldırıda gecikmedi.

Halk da tencere ve tavalara yürüyüşe destek verdi. Caferaga Spor Salonu'nun önüne kadar yürüyeyen gençler burada açıklama yaptı. "Geleceğimiz yoksa korkumuz da yok" diyerek alkış ve sloganlarla eylemi sonlandırdı.

Sarıyer Hisarüstü'nde sokağa çıkan Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, ekonomik ve siyasi baskılara, tutsaklığa karşı halkı birleşik mücadeleye çağırdı. Hisarüstü halkı da kimi sokağa çıkarak kimi pencere ve balkonlardan ses çıkararak eyleme destek verdi. Yürüyüşte sık sık "Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek", "Zindanlar Yıkılsın Tut-saklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Sancaktepe ilçesine bağlı Sarıgazi'de Birleşik Mücadele Güçleri başta olmak üzere halk, Demokrasi Caddesi'nde toplanarak "Saltanatınızı Yıkacağız", "Özgürlüğümüzü Kazanacağız Geleceğimizi Kuracağız", "Yaşasın Birleşik Devrim Mücadelemiz" sloganlarını haykarmaya başladı. Eyleme saldıran polis 3 genci işkenceyle gözaltına aldı. Polis saldırıları "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz" sloganları ile protesto edildi. Gözaltına alınanlar da 2 gün sonra 2 aylık ev hapsi cezasıyla serbest bırakıldı.

Kocamustafapaşa halkı da sloganlarla sokaklarda yürüyüş yaparak sloganlarını haykırdı.

İkitelli'de saat 21.00 sıralarında Birleşik Mücadele Güçleri sloganlar ve ajitasyonlarla Atatürk ve Mehmet Akif Mahallelerinde yürüyüş yaptı.

Yürüyüş sırasında "Açlığa, Yoksulluğa Daha Fazla Boyun Eğmeyeceğiz", "Bugün Değilse Ne Zaman", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz" sloganları ve ajitasyon konuşmalarıyla halkı sokağa çağırdı. Yürüyüşün başlamasıyla, devrimcilerin yanı sıra çok sayıda kişi evlerinden çıkarak sokağa indi.

Eylem ara sokaklarda yapılan yürüyüşün ardından Atatürk Mahallesinin girişinde ertesi akşam yapılacak eyleme çağrı ile sonlandı.

İZMİR:

23 Kasım günü saat 21.30'da Buca Şirinyer İzban'da toplanan kitle sloganlar eşliğinde Şirinyer Migros önüne yürüyüş gerçekleştirdi. Polis kitlenin sloganlarla yürümesini engellemek amacıyla kitlenin önünü kesse de, kitlenin kararlılığı karşısında geri çekilmek zorunda kaldı.

"Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Hükümet İstifa", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm" sloganlarıyla Şirinyer Migros önüne ulaşan kitle burada tencere tavalara çalınarak, ıslık ve zılgıtlarla uzun süre bekleyişini sürdürdü.

Ses çıkarma eyleminin ardından ajitasyon konuşmaları yapıldı, dövizdeki artışa çözüm olarak iktidarın sandığı gösterdiği ancak çözümün sokağa çıkmak olduğu vurgulanarak "Elimizde iki tane seçenek var. Birincisi her türlü hırsızlığı soygunu gaspı seçimde aldığımızı oyla meşru sayan, buna karşı o düzlemde cevap vermemizi bekleyen bir iktidar ve onun yandaşları.

Bizler diyoruz ki ikinci seçenek. O da nedir? İktidar bütün yaptığı bu meşruiyet-sizliklere karşı bizlere sadece ve sadece sandığı söylüyor ama sandık dışında başka bir yol başka bir seçeneği gayrimişru sayıyor. İşte zamlar, vergiler her gün artan kriziyle, ekonomik ve aynı zamanda politik olarak her gün daha fazla köleleştiriyoruz. Bizler bu köleleştirmeye karşı ses çıkarmazsak onlar yine bu soyguna devam edecekler. Ayağa kalkmamız, buna karşı her yerde ses çıkarmamız ve şu anda bu soygunu yapan iktidarı halkımızın özgün gücüyle istifaya zorlamamız gerek" denildi.

Eylem ekonomik krize karşı sokağa çıkma çağrısı ve alkışlarla sona erdi.

Eylemler İkinci Gün De Devam Etti

İSTANBUL:

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri, artan döviz kurundaki artış nedeniyle halkın yoksullaşmasına karşı "Bu İktidara, Bu Düzene Mecbur Değiliz" şiarıyla 24 Kasım günü Kadıköy Altıyol'da Boğa Heykeli önünde basın açıklaması düzenlemek istedi.

Açıklamadan saatler önce Kadıköy'ü ablukaya alan polis, Bahariye Caddesine çıkan sokak girişlerini tuttu. Bahariye Caddesi girişine de kalkanlarla barikat kuran polis, toplanmak isteyenlere saldırdı.

Bahariye Caddesine ulaşanlar "Hükümet İstifa", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", Faşist AKP Halka Hesap Verecek", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz" sloganları attı. Polis ise slogan atan, alkışla protesto eden herkese saldırarak işkenceyle gözaltına almaya başladı.

Polisin işkenceyle gözaltına almasına rağmen insanlar gruplar halinde Bahariye Caddesine çıkarak alkış ve sloganlarla eylemi sürdürdü. Eylem, çevre sokaklara yayılarak devam etti. Gözaltına alınanlara araçlarda da işkence devam etti.

İZMİR:

Döviz kurlarındaki artış ve derinleşen yoksullaşma 24 Kasım 18.30'da İzmir Karşıyaka Çarşı girişinde protesto edildi. Eylemde sık sık "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz", "Hükümet İstifa", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Genel Grev Genel Direniş" sloganları atıldı.

Eylemde okunan basın metninde döviz kurlarındaki artışla yaşanan krizin yeni olmadığını vurgulanarak "Kendileri saraylarında lüks ve şatafat içinde yaşayan, bizlere porsiyon küçültme öğütleri verenler, kardan zarar etmemek için işten atma saldırısına başvururlar tahtlarının sallandığını görmekteyiz. Bu yüzden grevlerimizi yasaklıyor, en ufak hak arama eylemlerine saldırıyor, yandaşları, katilleri, tecavüzçüleri cesaretlendirecek biçimde hukuku işliyorlar. Burjuva muhalefeti ise tüm sorunlarımızı seçim sandığına gömerek biz-

leri sessizliğe itme çabasında. İstiyorlar ki uzunca bir süre daha krizi yüklenelim, çarklar dönsün, baskı ve şiddete katlanalım." denildi.

Bu dönemde birleşmeye ve örgütlenmeye daha çok ihtiyaç duyulduğu belirtilerek "Öfkemizi fabrika tezgahlarından mahallelere, işyerlerinden meydanlara her alanda örgütlenerek büyütelim." denildi.

İzmir Birleşik Mücadele Güçleri 24 Kasım günü saat 20:00'da Karşıyaka Yamanlar Mahallesi'nde ajitasyon çalışması yaparak tüm mahalle emekçilerini son zamanlarda derinleşen ekonomik krize karşı birleşik mücadeleye, örgütlenmeye ve sokağa çıkmaya çağırdı.

Yapılan ajitasyon konuşmalarında emekçilerin kurtuluşunun kendi mücadelesiyle olacağı vurgulanarak "Birleşik mücadelemiz sizleri de yanımıza bekliyoruz. Bugün artık balkonlarımızdan alkış çalmanın değil, sokağa çıkmanın, örgütlenmenin, harekete geçmenin zamanıdır." denildi.

Ajitasyon esnasında sık sık "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz", "Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam", "Yaşasın Birleşik Mücadelemiz", "Bijî Berwedana Gelan", "Hükümet İstifa" sloganları atılırken, mahalleli sloganlara eşlik ederek, alkış ve ıslıklarla destek verdi.

ADANA:

Adana'da döviz krizi, ekonomik krize ve yoksulluğa karşı halk sokağa çıktı. 18.30'da kurumların ortak çağrısıyla Baraj Yolu İş Bankası önünde kitle toplanmaya başladı.

Polisin tüm engellemelerine rağmen Duygu Kafe'ye doğru yürüyüş başladı. Kitle alana "Çözüm Sokakta Sandıkta Değil!" sloganıyla giriş yaptı.

Eyleme kitle örgütlerinin yanı sıra Devrimci Öğrenci Birliği, Birleşik Mücadele Güçleri katıldı. Yapılan basın açıklamasında artık yönetememe sorunu olduğunu, ekonomik krize ve artan baskılara dikkat çekildi, hükümetin istifası talep edildi.

ANTAKYA:

24 Kasım günü Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla ile Uğur Mumcu Meydanında saat 18.30'da toplanmaya başlandı. Kitle toplandıktan sonra ajitasyon ve sloganlarla başlayan eyleme, basın açıklaması okunmasıyla devam edildi.

Açıklamada, iktidarın ekonomi üzerine yaptığı yanlış politikalara değinildi, artık yönetememe durumu gözle görülür hale geldiği için istifası talep edildi. Eylemde sık sık "AKP Mezara Halk İktidara", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı.

Açıklamanın sonunda, Antakya'da her gün eylem yapılacağı, halkla birlikte bu eylemlerin örüleceği duyurusu yapıldı.

"Geçinmiyoruz"

Adana Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla halk ve kitle örgütleri 26 Kasım günü saat 17.30'da İnönü Parkı'nda ekonomik kriz ve yoksulluğa karşı toplandı.

Birleşik Mücadele Güçleri de kendi şiarlarıyla eyleme yerini aldı. Basın açıklamasından önce ve açıklama sırasında "Emekçiye Değil Çetelere Barikat", "Emekçiye Değil Çetelere Barikat", "Emekçiye Değil Çetelere Barikat", "Emekçiye Değil Çetelere Barikat" sloganları atıldı.

KESK dönem sözcüsü kurumlar adına konuşurken, zenginlerin daha fazla zenginleşmesi fakirlerin ise daha fazla fakirleşmesine dikkat çekerek, sermayeye değil emekçiye bütçe talebini dile getirdi.

Basın açıklaması sonrasında kitle sloganlar atarak dağıldı.

"Grev Ateşine Döktüğünüz Benzin Sizi De Yakar"

Bakırköy Belediyesi'nde toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde sıfır zam dayatmasına karşı greve çıkan Belediye İş İstanbul 2 No'lu Şube üyesi işçiler 25 Ekim günü greve çıktı. Bakırköy Belediyesi Başkanlık binası önünde grev çadırını kuran Belediye İş Sendikası üyelerinin grevi kararlılıkla ve coşkuyla devam ediyor.

Grevdeki Bakırköy Belediyesi işçilerinin grevlerinin 24. günü olan 17 Kasım'da Antalya, Aydın, Eskişehir, Muğla, Denizli, Isparta, İzmir ve Kocaeli'nden Belediye İş Sendikası üyesi belediye işçileri ziyarete etti. Ayrıca Liman İş, Selülöz İş, Deriteks yönetici ve üyeleri de dayanışma için grev alanındaydı.

Yüzlerce belediye işçisi Bakırköy Cadelerinde grev ve dayanışma sloganlarını haykırarak grev çadırı önünde işçilerle buluştu. "Bakırköy İşçisi Yalnız Değildir", "Zafer Direnen Bakırköy İşçisinin Olacak", "Direne Direne Kazanacağız", "Toplu Sözleşme Hakkımız Söke Söke Alırız", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", Kerimoğlu Şaşırma Sabrımızı Taşırma" sloganları atarak yürüyen belediye işçileri polislin yer yer barikat kurmasına da tepki göstererek "Emekçiye Değil Kerimoğlu'na Barikat", "Baskılar Bizi

Yıldırılmaz" "Bakırköy İşçisi Direnişin Simgesi" sloganları atarak tepki gösterdi.

Önce grev çadırının bulunduğu Belediye Başkanlık binası önünde toplanan işçiler basın açıklaması için Bakırköy Özgürlük Meydanı'na yürüdü. Alanı dolduran yüzlerce işçi Bakırköy Belediyesi işçilerine sıfır zam dayatmasını ve Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu'nun karalama girişimini protesto ederek grevdeki işçilerinin taleplerini haykırdı.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir süre sloganlar ve müzik eşliğinde halaylar çekildi.

Ardından yapılan basın açıklamasında konuşan Belediye İş Sendikası Genel Merkez Yöneticisi Bayram Özkan, "TİS İçin 7 Aydır Anlaşmaya Varılmadı" dedi.

Grevdeki Bakırköy Belediyesi işçileri-

nin soğuk havaya ve olumsuz koşullara rağmen kararlılıkla mücadele ettiklerini vurgulayan Doğan bir kadın işçi ile çocuğunun diyalogunu şöyle aktardı:

"Pazar günü hava çok soğuktu. Bir çok arkadaşımız greve aileleriyle çocuklarıyla geliyor. Bir kadın arkadaşımız da küçük çocuğuyla grev alanında. Çocuk çok üşüyünce 'Anne çok soğuk hadi sıcak evimize gidelim' diyor. Annesi ise 'Yavrum bizim evimizde sıcak oturabilmeniz için grev alanında olmamız, grevi kazanmamız gerekir' diyerek çocuğuna direnmek gerektiğini anlatıyor."

Bakırköy Belediyesi işçilerinin alınterinin emeklerinin karşılığında insanca çalışma ve yaşam koşullarına sahip olmanın mücadelesini verdiği ifade eden Doğan, belediye yönetimine seslenerek "Sizler de üzerinize düşeni yapmak ve insanca yaşamaya yetecek ücreti sağlayacak bu toplu sözleşmeyi imzalamak zorundasınız" dedi.

Bakırköy Belediyesi işçilerinin insanca yaşayacağı bir toplu sözleşme için grevi kararlılıkla sürdüreceğini vurgulayan Doğan, belediye yönetimine bir an önce masaya oturma çağrısını yaptı.

Belediye işçilerinin eylemi sloganlar ve halaylarla sona erdi.

Amazon İşçilerinden Kara Cuma'da 20 Ülkede Grev

"Black Friday", yüzyıllardır kapitalist sistemin "alışveriş çılgınlığı günü". 26 Kasım günü gerçekleşecek olan Kara Cuma öncesi en az 20 ülkedeki Amazon çalışanları, greve çıkacaklarını duyurdular. ABD merkezli bu kampanya, trilyon dolarlık internet satışı sağlıyor. Bugünde greve çıkan Amazon işçilerinin talepleri; iyileştirilmiş işyeri koşulları, iş güvenliği, sendikalaşma hakkına saygı ve çevresel açıdan

daha sürdürülebilir işlemler... Dünyanın en büyük internet satışı firması Amazon'un işçileri, geçtiğimiz aylarda ağır çalışma koşulları nedeniyle tuvaletlerini pet şişelere yapmak zorunda kalmaları ile gündeme gelmişti.

Kara Cuma ile Noel arasındaki dönemde, şirket yalnızca en yüksek alışveriş geliri sağlamakla kalmıyor, işçiler de en yoğun çalışma dönemine giriyor. Şirket maliyetleri en aza indirmek ve karı en üst düzeye çıkarmak için temel güvenlik protokollerini de göz ardı ediyor.

Grevi organize eden Make Amazon Pay koalisyonu, bu küresel eylemin sendikacılar, insan hakları savunucuları ve çevreçiler tarafından ortak yürütüleceğini; emek, çevre, vergi, veri, mahremiyet, anti-kapitalist... mücadelenin pek çok tarafını bir araya getireceği açıklamıştı.

Bangladeş, Kamboçya, İtalya, Güney Afrika, İngiltere, ABD, Kanada, Arjantin, Meksika, Brezilya, Polonya, Almanya, Slovakya, Avusturya, Lüksemburg, İspanya, İrlanda, Türkiye, Avustralya, Yeni Zelanda ve Hindistan da işçilerin eylem alanları oldu.

"Kara Cuma"da Kuryeler Eylemde

'Efsane Cuma' (Black Friday) indirimleri öncesi yaklaşık yüz Trendyol kuryesi kontak kapatarak İstanbul Bağcılar Çiftlik Happy Center önünde toplanarak eylem yaptı. 25 Kasım akşamı Motokurye işçileri, Bağcılar'da konvoy şeklinde eylem yaptıktan sonra Burger King önüne geçerek eylemlerini sürdürdü.

Verilen primlerin azaltıldığını, yoğun saatlerde sipariş dayatmasına maruz kaldıklarını ve görüşmek istedikleri yetkililerden konuyla ilgili dönüş alamadıklarına dikkat çeken kuryeler, "İşçiyiz haklıyız kazanacağız" sloganı atarak bölgedeki tüm kuryeleri de eyleme çağırdı.

Motokuryeler "İşsizliği fırsat bilip ü-

retlerimizde düşüşe gidiyorlar" diyorlar.

Bugün de İstanbul Beşiktaş'ta Trendyol için çalışan 200 kadar motokurye ücretlerinde yaşanan düşüş ve hız baskısı nedeniyle meydana gelen kazalara dikkat çekmek için eylem yaptı.

Kuryeler motorlarıyla konvoy oluşturarak şirketin Beşiktaş'ta bulunan binasının önüne geldi. İşçiler 'bonus' adı verilen sistemle ücretlerinde yapılmak istenen düşüşe tepki gösteriyor ve "Biz esnaf olarak çalışıyoruz. Kendi şirketimizi açıp, vergiye kaydolup, kendi vergi levhamız üzerinden kendi motorumuzla çalışıyoruz. Aslında bütün işi yapan biziz. Ancak şirket verilen sözleri yerine getirmiyor. Saatlik kazancımızın 30-35

lira kadar üzerine çıkarılacağını söylemişlerdi bize. Motor, yakıt, devlete ödenen KDV bize ait. Onlar bize haftalık faturalarımızı kesip ödeme yapıyorlar. Ben işe girdiğim zaman saatlik sistem kalkmıştı. Saatlik 27 lira ücret veriliyordu, bir anda bütün sistemi paket başına çevirdiler. Şirket paket başı 5 lira 90 kuruş vereceğini söyledi. Haricinde gidilen kilometre başında 1 lira 18 kuruş verileceğini söylendi. Ancak biz bu kilometre ödemelerini de tam alamıyoruz zaten. Çünkü mesafe internet üzerinden kuş uçuşu hesaplanıyor. 5 kilometre gidiyorsak 3 buçuk kilometre hesapladı sistem. Şirket bize bugüne kadar böyle bir sıkıntı yaşattı. Şimdi ücretlerimizi düşürüyor." diyorlar.

Dünya çapında internet alışveriş sitesi Amazon'da da bugün 20 ülkede kuryeler grevde.

belirterek maden sahiplerinin ise her yerde iktidar tarafından korunduğunu belirtti.

Tekirdağ ve çevresinde maden işçilerinin sendikali olmadıklarını ifade eden Aksu, Vero Maden işçilerinin Bağımsız Maden İşçileri Sendikası'na üye olmalarının ardından, hafta sonları izin kullandırılmayan işçilere maden şirketlerinin izin kullandırılmasına başladıklarını belirterek, sendikal örgütlenmenin engellenmeye çalışıldığını söyledi.

Aksu, işçilerin haklarının ödenmesi için firmalarla görüşme talep edeceklerini belirterek "Gidip soracağız dinleyeceğiz. Şayet siz bu bir hafta içinde işçi arkadaşlarımızın tazminat ve maaşlarını kuruşu kuruşuna ödemezsiniz, şu kapının önüne kendimizi çakar ve kilitlez. Kimseyi içeri sokmayız. Her yerde bunu yaptık Tekirdağ'da da bu yarıyoruz. İşçinin hakkını yiyenin her zaman karşısındayız. İşçinin hakkını yiyenin, dolandırmanın karşısına çıkarız" dedi.

İşçiler bir saatlik oturma eylemi yaparak maden girişini kapattı. Sendika yöneticileri ve işçiler şirket yetkilileri ile görüşme gerçekleştirdi. Görüşme sonucunda işçiler patronlara taleplerinin yerine getirilmesi için bir haftalık bir süre tanıdıklarını, ödeme yapılmazsa yeniden maden ocağı önünde sürekli eyleme başlayacaklarını ve haklarını alıncaya kadar eylemi sürdüreceklerini söyleyerek eylemi sonlandırdılar.

ERBİL - MİNSK HATTI

Sinan Kaleli

Soğuk, açlık, aşağılanma, şiddet... Sabah ayazında gencecik bedenleri ölümün kucacağına bırakmak ve yasak sınırları geçmek üzere düşmek yeniden yollara. Göçmen yığınağı haberleriyle birden gündem olan Belarus-Polonya sınırından bahsediyoruz.

Akdeniz ve Ege, uzun yıllardır tam bir can pazarına dönmüş durumda. Salkım saçak yüklenen göçmenlerle dolu teknelerin batması/batırılması, yürek burkan dramlar, artık neredeyse kanıksanır olmuş. Ama bu defa çok yukarılarda, kuzey ülkelerinde patladı sınır trajedileri. Polonya sınırında soğuktan ölen Kürt göçmenlerin haberiyle şaşırdı herkes. Ardından Güney Kürdistan'dan başlayan, Belarus üzerinden Polonya'ya uzanan kaçak yolculukların hikayeleri düştü medyaya. (Belarus Komünist Partisi'nin ve Belarus Kadınlar Birliği'nin göçmenlerle dayanışma faaliyetlerini anmadan geçmemek gerek.)

Emperyalist kamptan yükselen göçmen karşıtı ırkçı açıklamalar malum. Sanki bütün bu "düzensiz göçmen" meselesinin müsebbipleri kendileri değilmiş gibi, insanlık düşmanı gözü dönmüş ırkçı politikacıların ve yöneticilerin vahşi çağrılarına tanık oluyoruz her gün. Yakıp yıktıkları, soyup talan ettikleri ülkelerden ekonomik, askeri ve siyasi nedenlerle göç eden mülteciler Avrupa ve ABD sınırlarına dayanınca, "kutsal topraklarını" koruma aşkıyla silaha sarılan bu aşağılık "modern barbarlar", sınırı geçmeye çalışan insanlara inanılmaz işkenceler yapıyor, soyuyor, dövüyor, tecavüz ediyor, geri atıyorlar. Emperyalistlerin "kutsal toprakları"nın bütün sınırlarında tanık olduğumuz "sıradan olay"dır tüm bunlar. Göçmenlerle dayanışma örgütlerinin kayıtları bu türden sayısız olayla dolu. Basına yansıyan küçük bir bölümü bile insanın tüylerini diken diken etmeye yeter de artar bile.

Polonya sınırında yaşananlar, bu bildik hikayelerden farklı değildi. Olayların gelişim şekli göçmenlerin Türkiye'den Yunanistan sınırlarına dayanmasına benziyordu. Ama dünya gündeminde yer alışı ve verilen tepkiler çok farklıydı. Nükleer silah kapasiteli bombardıman uçaklarından hava indirme tugaylarına, erken uyarı uçaklarından özel kuvvetlerden kurulu birliklerin harekate hazır tutulmasına, sınırlarda ceryan eden askeri tatbikatlara kadar birden bire savaş atmosferine savruluverdi dünya!

Polonya savaş naraları atıyor. NATO'yu 4. maddeye istinaden acilen toplantıya çağırıyor. Kabaca "tehdit altındayım, destek verin" demek olan 4. maddeye başvurmak, bir "mülteci krizi" kapsamı için gerçekten çok ilginç! Çok daha yoğun göçlerin olduğu Akdeniz ve Ege'de böyle bir şey söz konusu bile olmadı. Elbette Avrupa Birliği çapında devriye gemileri ve ortak sınır polisleri dahil edildi süreçlere. Lakin Türkiye üzerinden göç akınında bile, Yunanistan çıkıp "4. maddeyi işletin" çağrısında bulunmadı. Şimdi bundan çok daha az sayıda göçmen için Polonya böyle bir çağrıda bulunuyor. Gerçekten ilginç!..

Sorunun göçmen sorunu olmadığı çok açık. Bu son kriz patlamadan önce de bölgede gerilim sürekli yükseliyordu. Ukrayna'daki faşist Meydan Darbesi, Polonya'daki ırkçı-faşist yönetimlerin açıklama ve icraatları (ki buna Kuzey Akım-2 boru hattına savaş gemileri ile taciz dahil!), Baltık ülkelerindeki faşist yönetimlerin art arda çıkardığı yasalar ve yasaklar, Belarus seçimlerine açıktan müdahale ve darbe girişimleri, AB genelinde SSCB'yi Nazilerle eşleme çabaları, komünizm sembollerinin yasaklanması, belirli bir süredir ABD ve AB ülkelerinde Rus diplomatlara karşı neredeyse bir gelenek haline alan "persona non grata" (istenmeyen kişi) ilanları, Nazilerin Barbarossa Harekatı'nın (faşist Almanya'nın SSCB'ye saldırısı) bire bir kopyası olan büyük NATO tatbikatı, Karadeniz'de artık süreklileşen NATO kıskırtmaları...

Son "mülteci krizi" ve sınır gerilimi, ancak bu bütünlük içinde bakıldığında yerli yerine oturuyor. Görünenin ve yansıtılanın aksine, burada saldırgan olan taraf, emperyalistlerin kolektif saldırı/savaş örgütü NATO'dur. Belarus (ve Rusya) "mültecileri bir silah olarak kullanmak"la suçlanırken, gerçekte onları bir bahane olarak kullanan Polonya ve emperyalistlerin kendileridir. Böylece, emperyalistlerin bizzat "mülteci krizi"ndeki ahlaki ve maddi sorumlulukları gözlerden saklanıyor. Yalnızca genel olarak göçlere sebep olmakla değil, (iktisadi, askeri, siyasi açılardan emperyalist-kapitalist sistem küresel ölçekte göçlere yol açmaktadır) bu örnekte rakibini bu tür "hamlelere" kıskırtmakla da krizin asıl ateşleyicisidir emperyalistler.

Ekonomik ve siyasi yaptırımlarla sürekli güçten düşürülmek isteniyor Belarus-Rusya ikilisi. Açıktan "rejim değişikliği" girişimleri yapılıyor. Askeri açıdan yoğun bir baskı var. Bu baskıların bir sıcak çatışma ve savaşa evrilmesi işleri kontrolden çıkaracak bir kıvılcıma kalmış.

Daha bir hafta önce emperyalist basın Rusya'yı yine "Ukrayna sınırına askeri yığınak yapıyor" diye suçlamaya başladı. İşin ilginç, haberlerde belirttikleri şehirler, Ukrayna sınırından ziyade Belarus sınırına yakındı. Anlayacağınız dezenformasyon, yıpratma, kendi "iç kamuoyunu hazırlama" faaliyeti kesintisiz devam ediyor. Kiev'deki neo-Nazi denilen faşistler bunun için kullanışlı aparatlar.

Diğer taraftan Polonya'nın gerici-faşist yönetimi, uzun yıllardır Belarus'un batı kısımlarını (Grodno ve Brest'i) "Sovyetler tarafından işgal edilmiş Polonya toprağı" olarak niteliyor. Buralara dönük askeri hareket niyetini hiç gizlemiyor. Belarus'taki son seçim döneminde de askeri birliklerini hazırlamış, ateşli bir şekilde desteklediği "protesto gösterileri" sonucu uygun ortamın oluşacağını ummuştu.

Baltık'ın üç küçük cumhuriyetine gelince... Doğrudan neo-Nazilerin iktidarda olduğu bu ülkeler, anti-komünizmlerini Rus-karşıtlığı ile birleştirmiş durumdadır. Örneğin Letonya, 15 Kasım itibarıyla askeri tatbikat ilan etti Belarus sınırında. Böylece Ukrayna-Polonya-Baltık cumhuriyetleri, emperyalistlere ihtiyaç halinde savaşı başlatma imkanı sağlayan bir "gerici hilal" rolünü oynamaktadırlar. Bu son "mülteci krizinde" en keskin açıklamaların buradan gelmesi, emperyalistlerin de olaya doğrudan müdahil olması boşuna değil. Blinken'den Maas'a, Leyen'den Borrell'e, Stoltenberg'den Macron'a... yapılan açıklamalar emperyalist saldırganlığı yeterince açığa vuruyor.

Böylece anlamış bulunuyoruz ki, "Belarus-Polonya sınırındaki insani kriz", aslında "Savaş Doğru Koşar Adım" gidişin güncel bir dışavurumundan başka bir şey değil. Süleymaniye-Erbil'den Grodno ormanından uzanan göç yolları, hiç olmadık bir yere, bir dünya savaşına çıkıyor olabilir.

"Ayakkabım Delik Ayakkabı Alamıyorum"

Tekirdağ'ın Malkara ilçesinde faaliyet gösteren Kar-Deniz ve Vero Madencilik şirketlerinden 6 aydır maaşlarını ve tazminatlarını alamayan 20 maden işçisi isyan etti. Bağımsız Maden İşçileri Sendikası'na üye olduklarını için işten atılan işçiler, 24 Kasım günü eylem yaparak haklarının ödenmesini istedi.

"Servetimiz Yalanlarımız Kadar Çok 6 Aydır Ödenmeyen Maaşlarımızı Ve Haklarımızı İstiyoruz Alacağız -Vero Maden İşçileri" pankartı açan işçiler, ücretleri ödenmediği için yaşadıkları sorunları anlatarak haksızlığa isyan etti.

Eylemde konuşan bir maden işçisi, hak ettiği maaşını ve tazminatını 6 aydır alamadığı için büyük mağduriyet yaşadığını söyleyerek "Ayağıma ayakkabı bile alamıyorum. Ne haldeyim gören yok. 6 aydır ne maaşımı, ne de hak ettiğim tazminatımı alamadım. Ayakkabım altı delik. Ayağıma ayakkabı bile alamıyorum. Utansınlar. Biz çocuklarımızın hakkını istiyoruz." dedi.

Bir başka maden işçisi de "Hakkımı istediğim için, sendikaya üye olduğum için çalıştığım iş yerinden tehdit ve baskı altında kalarak işimden atıldım. Hak aramak suç mu?"

Eylemdeki diğer maden işçisi ise "Çocuğumu üniversitede sağdan soldan aldığım borçla okutuyorum. Nereye kadar böyle devam edecek. Bizim hakkımızı versinler. Dünyanın en ucuz yeraltı maden işçiliği Türkiye'de yapılıyor. Dünyada bir maden işçisi ortalama 3 bin dolar ücret alıyor, ama Türkiye'de 440 dolar alıyor. Ancak buradaki maddencilerimiz 440 doları bile alamıyor. Patronlarına bakıyoruz, servetlerini araştırıyoruz. Maşallah hepsi keyfi yerinde. Malları, mülkleri var. Ama 6 aydır maden işçisini parasını vermiyor. Bu nasıl iş kaçıtçılık. Kimi kandırıyorlar" dedi.

Bağımsız Maden İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Başaran Aksu ise maden işçilerinin çalışma koşullarının zorluğuna değinerek, işçilerin çalışma şartlarının iyileştirilmesi için sendikali olmak istediklerini, fakat sendikali olan işçilerin isten atıldığını

ASGARI ÜCRET AZAMI SEFALET

Özgür Güven

Yıl sonu yaklaşırken her yıl olduğu gibi asgari ücretin ne kadar olacağı, ne kadar olması gerektiği üzerine tartışmalar aldı başını gitti. Patron örgütlerinden sendikalara, demeklere kadar yetkili yetkisiz herkes bu konuda bir şey söylüyor. Bütün bu söylenenler asgari ücreti olağanlaştırmaktan, kapitalizmin yarattığı sefaleti meşrulaştırmaktan başka bir şeye hizmet etmiyor. Öncelikle, asgari ücret ortalama ücret değildir, adı üstünde asgari -en az- ücrettir. Ama bu topraklarda uzun zamandan beri asgari ücret, işçi sınıfının büyük çoğunluğu için tek ücret haline gelmiş, getirilmiştir. Kapitalizmde asgari ücretin tek bir anlamı vardır, azami sefalet!...

Asgari ücret asgari geçim; asgari geçim azami sefalettir. Buna razı olmak, boyun eğmek, sadece günlük ekme peşinde koşmayı getirir. Bu da uzağı görmeyi engeller, işçi sınıfını gerçek kurtuluşundan, dünyayı değiştirme devrimci hedefinden uzak tutar. Ufkunu ekonomik mücadeleyle, fabrika duvarlarıyla sınırlayan, buna izin verenler, küçük-basit, geçici-oyuncak zaferlerle yetinir.

Kapitalizmde emek gücü bir metadır; ücret de bu metanın değerinin fiyat olarak ifadesidir. Emek gücü metasının değeri ise diğer metalar gibi, onun yeniden üretilmesi için gereken toplumsal bakımdan gerekli emek miktarıyla belirlenir. Bu da bir işçinin ertesi gün, hafta veya ay çalışabilecek kadar sağlıklı

olabilmesi için tüketmesi gereken (yiyecek, içecek, giysi, barınak, ısınma, sağlık, eğitim ve kültür gibi ihtiyaçların tamamı) zorunlu mallar miktarının değeri demektir. Ki buna toplumun devamını sağlayacak olan gelecek kuşakların üretilmesi, yani soyun sürmesi için gereken ihtiyaçların da eklenmesi gerekir.

Bu ücretin asgari olması, yukarıda belirttiğimiz zorunlu mallar miktarının olabilecek en alt sınıra çekilmesi demektir. Bu da işçinin ya da bakmakla yükümlü olduğu ailesinden zorunlu ihtiyaçlarının yeterince karşılanamaması demektir.

Asgari ücret, kapitalist açısından asgari, en az sermaye ve azami kar demektir; sermayeden "tasarruf" demektir. Kapitalist, değişmeyen sermayeden tasarruf edemez. Yani sermayenin makinelere, hammaddelere, demirbaşlara, makine bakım ve onarımına yatırılması gereken kısmından "tasarruf" etmesi mümkün değildir. Çünkü böyle bir "tasarruf" üretimin durması demektir. Ama değişen sermayeden "tasarruf" etmek, yani işçi ücretlerinden kısmak ve bu ücreti aşağıya, hep aşağıya doğru çekmek, çekmeye çalışmak mümkündür. Bu "tasarruf" kapitalist açısından sorun yaratmaz, ama emek gücünün sahibi olan işçi açısından sorundur. İşçi, pazara sürebileceği tek metası olan emek gücünü değerinin altında bir fiyata satarsa, zorunlu ihtiyaçlarının bir bölümünü karşılayamaz. İşçiyi de bir makine gibi düşünürsek, gereken bakım ve onarımı yapamaz,

bu durum bir süre devam ettiğinde işçinin sağlığından ve ömründen çalınması sonucuna varır. Bunun için işçi sınıfı daha en başından itibaren kapitalistlerle, kapitalist sınıfla mücadele halinde oldu.

Her insan gibi işçi de daha iyi ve daha rahat bir yaşamı arzular, arar, umut eder. İşte bu umuda erişebilmek için işçi sınıfının kapitalist sınıfa karşı verdiği sınıf mücadelesi tarihin motorudur. Burada altını çizerek belirtelim; amaçları küçük olanlar küçüldüler, küçülen, küçük olan da hep aşağıya doğru kayar. Asgari ücrette ve asgari yaşamlara mahkum edilene buna rıza gösterip boyun eğdikleri oranda küçülür, elindekini de kaybederek daha derin bir sefaletle sürüklenirler. Şurası kesin, emekçi sınıf için yokluk, yoksunluk ve sefalet, kapitalizmin zorunlu, kaçınılmaz getirisi, gerçek yüzüdür. Sefalet kapitalizm tarafından üretilmiştir, üretilir ve kapitalizmle birlikte büyür derinleşir. Kapitalist ekonomideki her büyüme, emekçi sınıfın sefaletinde, açlık ve yoksulluğunda da büyüme ve derinleşme demektir. Bu yüzden kapitalist uygarlık yokluğu, yoksulluğu ve sefaleti asla ortadan kaldırmaz kaldıramaz, aksine daha çok büyütür, derinleştirir.

Kendisini daha iyi bir ücret mücadelesiyle sınırlayan, hedefini, amacını bu toplumsal koşullar içinde tutmuş demektir. Bu toplumsal koşulları değiştirmeye, kapitalizmi yıkmaya, daha iyi bir toplum kurmaya yönelmeyen, bunu hedef-amaç edinmeyen işçi kendi amaç-

larını sınırlar, küçültür. İşçi sınıfı, mücadelesini daha iyi bir yaşam için gereken ücret mücadelesiyle, yani ekonomik mücadeleyle sınırlamamalı, politik mücadeleyi de yükseltmelidir. İşçi sınıfının kapitalist sınıfa karşı verdiği mücadelenin tarihi, dünyada da bizde de işçi sınıfı ne zaman politik mücadeleyi yükseltmişse o zaman ekonomik kazanımlarının arttığını kanıtlarıyla doludur. Bunun tersi de doğrudur. Yani işçi sınıfı ne zaman kendisini ekonomik mücadeleyle sınırlamışsa, o zaman ekonomik kazanımları da azalmış, ücretler düşmüş, yaşam koşulları giderek daha da kötüleşmiştir. Elbette işçi sınıfı zaman zaman ekonomik mücadele yoluyla bazı kazanımlar elde etti. Ama bu kazanımlar ve iyileştirmeler hiçbir zaman kalıcı olmadı; kısa sürede eriyip gitti. İşçi sınıfının politik özgürlükler, politik iktidar hedefiyle yürüttüğü mücadele işçi sınıfına henüz iktidar getirmedi, ama bu amaç ve hedeflerle mücadeleyi yükselttiği her seferinde, bunun bir yan ürünü olarak sosyal haklar, çalışma koşullarında iyileşmeler elde etmiş, ücret artışı sağlamıştır.

İşçi sınıfı her şeyden önce devrimci olmalıdır. Eğer devrimci değilse bir hiç olmaya mahkumdur. Bu yüzden devrimci işçi sınıfının ideolojisi her yerde ve her zaman burjuva, küçük burjuva ideolojilerle arasına sınır çizmeli, birbirine karışmasına asla izin vermemelidir. Devrimci işçi sınıfının eylemi her zaman bilimsel sosyalizm öğretisine bağlan-

malı, bilimsel sosyalist teoriden güç almalıdır. Arkasında devrimci teori olmayan bir eylem, devrimci bir eylem değildir ve böyle eylemler işçi sınıfını ne kurtuluşa ne sosyalizme götürür. Olsa olsa enerjisini düzen içi küçük hedefler için akıttı tüketir.

İşçi sınıfının ufkunu ekonomik mücadeleyle sınırlayan, onu fabrika duvarlarının içine hapseden her mücadele perspektifi esas olarak ekonomizmdir, küçük burjuva reformizmdir; burjuva ideolojinin işçi sınıfı içindeki uzantısıdır. İşçi sınıfı yokluğa ve yoksulluğa alışmayı reddedip asgari ücrette azami sefaletle itiraz ederken daha büyük bir dünya, daha özgür ve mutlu bir yaşam arayışıyla, isteğiyle, umuduyla kurduğu düşlere tutkuyla bağlanmalı; sadece kendi yaşam koşullarını değil, toplumsal koşulları, toplumu ve dünyayı değiştirme hedefiyle mücadeleyi yükseltmeli. Böylece küçük hedefler peşinde koşmaktan, yaşamını sürdürmek için daha ucuz karın doyurabilmek ya da elindekileri koruyabilmek gibi günubirlik amaçlar için gücünü, enerjisini heba etmemeli, bir oraya bir buraya savrulur tüketmemeli; tutkuyla bağlandığı, istediği, özlediği yeni ve daha ileri bir yaşam için aktımalıdır. Burada özlem, hem işçi sınıfının enerjisini ve gücünü korur hem de mücadele azmini körükler, ileri doğru yürüyüşünü artırır.

"Helalleşme"

Biliniyor, CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, "helalleşme yolculuğuna çıkma kararı aldım" sözleriyle yeni bir yolculuğa yelken açtığını duyurdu. İfadeden de anlaşılacağı gibi, kararı kendine almış. En azından, emekçi sınıfları, Kürt halkını, durumun böyle olduğuna inandırmak istiyor.

Normalde, gülünç ve ciddiye alınmayacak bir şeydir. En güzel yaptığı iş, RTE'ye soru sormak olan bu adamın sayısız gülünç açıklamalarından bir diye gülüp geçmek gerekirdi. Ancak liberal kesimlerden ve uzlaşmacı küçük burjuva partiden bu açıklamayı ciddiye almakla yetinmeyen, fakat aynı zamanda destekleyen açıklamalar gelince durumun böyle olmadığı anlaşılır.

Örneğin, uzlaşmacı küçük burjuva partilerden birinin eski Eş Genel Başkanlarından biri, Kılıçdaroğlu'nun bu gülünç "yolculuğu"na şu sözlerle "tarihi bir önem" atfediyor:

"Sayın Kemal Kılıçdaroğlu geçtiğimiz hafta, helalleşme kavramını kullanarak önemli bir açıklama yaptı. Her türlü siyasi taktik hesaptan, ittifak ve seçim tartışmalarından bağımsız bir şekilde, Sayın Kılıçdaroğlu'nun bu açıklamasını toplumsal uzlaşma ve ülkemizin iç barışı açısından çok önemsiyor ve yürekten destekliyorum. Çünkü geçmiş hatalarımızla samimi, dürüst ve cesur bir şekilde yüzleşip karşılıklı helalleşmeden hiçbir sorunumuzu kalıcı olarak çözemeziz. Bu nedenle, Cumhuriyet'in kurucu partisi CHP'nin Genel Başkanı sıfatıyla yapılmış bu açıklama tarihi önemdedir ve mutlaka sahiplenilmesi, desteklenmesi ve güç verilmesi gereken ciddi bir adımdır."

Kişilerle isimiz olmaz bizim. Bu yüzden buradaki sözleri özel olarak eleştirmek değil amacımız. Fakat bu sözlerle ifade edilen bakış açısının kişiyle sınırlı olmadığını; emekçi sınıflar ve ezilen halklar adına hareket edip, burjuva sınıfla, sömürü düzeniyle, faşist devletle uzlaşmak için büyük çaba harcayan geniş bir kesimin paylaştığı bakış açısı olduğunu biliyoruz. "Helalleşme" kavramıyla dile getirilen bu uzlaşmacı siyaset anlayışının teşhir ve tecridi, birleşik devrimin gelişimi açısından zorunlu.

Öncelikle şuna işaret edelim: Kılıçdaroğlu şahsında gerçekte CHP'nin, ya da burjuva sınıfın bir kesiminin de diyebiliriz, bu açılımını, kullanılan kavramın "dini/dinci" içeriği nedeniyle desteklemeyenler de var. Ancak bu eleştiri öze ilişkin değildir ve ciddiye alınmaz. Çünkü, bu eleştiri sahiplerinin kendileri de bir sürü dini/dinci kavramı günlük yaşamda dillerinden düşürüyor değil. "Şehit" kavramı bunların başında gelir; üzerinde duruyoruz.

"Helalleşme" kavramıyla yapılmak istenen çok açık: "Toplumsal barış" ya da aynı anlama gelen "toplumsal uzlaşma". Yani emekçi sınıfları, Kürt halkını, yoksul kitleleri,

ezilen, sömürülen milyonları, kendilerine tüm bu acıları yaşatanlarla uzlaştırmak, barıştırmak. Her şeyden önce, Kürt halkını, kurulduğundan bugüne üzerinde katliamları eksik etmeyen, çocuklarını zırlı araçlara ezdirerek katleden, her türlü özgürlüğünü elinden alan, topraklarını ilhak eden faşist devletle uzlaştırmak. Ne karşılığı? Kılıçdaroğlu ve partisinin "helalleşme yolculuğuna" karar vermiş olmaları yetiyor; bunun dışında bir "hiç" karşılığı.

Yani diyelim ki, Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da, Diyarbakır'da, Suruç'ta... saymakla bitmez; katledilenlerin yakınları, bizler, hepimiz, milyonlar Kılıçdaroğlu ve partisi gelip şöyle bir sarılıp sırtımıza bir iki şaplatınca her şeyi unutup her şeyden, özgürlüğümüzden, insanca yaşam hakkımızdan, hepsinden vazgeçeceğiz! Aklı başında, düşünmesinin bilen her insanın komik bulacağı bir "fantazi" değil mi?

Emine Şenyavaş, iki oğlunu ve eşini dinci faşist bir milletvekili ve aşiretinin vahşice saldırısı sonucu yitiren bu acılı kadına gidin bir sorun hele; bakalım ne diyecek? Sormaya gerek yok; daha dün, "zalimlere karşı birleşin" diyerek, mücadele çağrısı yaptı; düşmanıyla uzlaşma ya da barışma değil. Düşünmesini bilmeyen bu adamlar, git-sinler de Roboski'de katledilen yoksul Kürt köylülerine sorsunlar bakalım "Helalleşme"nin nasıl olacağını!

Elbette, bu sözlerimiz pratik, güncel yaşama ilişkindir. Ama daha genel düşünüldüğünde durum farklı mı olur? Uzlaşmaz çakarlar sahipsiz sınıflara bölünmüş sınıflı bir toplumda "toplumsal uzlaşma" ya da "toplumsal barış" mümkün mü? Tarihten bu güne hiç bir cin fikirli bunun tılsımlı formülünü bulamadı. Sadece kapitalizme özgü bir şey değil, köleci toplumlardan bu yana ne toplumsal barış, ne toplumsal uzlaşma mümkün oldu.

Olamaz da! Aksine, tarih, sınıflar savaşının tarihi olarak gelişti. Kapitalizmde ise bu çok daha böyledir. Sömürülen sömürüleni; ezenle ezeni, patronla işçiyi; katledilen katledileni kişisel olarak değil, toplumsal olarak, barıştırmayı başaran kimse ne çıktı, ne de çıkabilir. Bu iş, cin fikirli olan, kendini çok zeki sananların ya da belki de tuzu kuruların sihirli sözcükleriyle olacak bir şey değil.

Toplumların barış içinde, büyük uzlaşma içinde, savaşı, şiddetsiz yaşayacakları bir ortam olmayacak mı? Elbette olacak! Kapitalist özel mülkiyet ve bunun bir sonucu olan emeğin sömürsü bir devrimle ortadan kaldırıldığı; burjuvazinin ekonomik ve politik egemenliğine tüm kurumlarıyla son verildiğinde toplumun ezici bir çoğunluğu özlene o büyük barışa erişecek. İnsanlık, bu mutlu çağa ulaşana kadar, tarih sınıflar savaşını tarihi olarak ilerlemeye devam edecek. Başka yol yok.

Tarihin bu akış dinamiğini "helalleşme"yle değiştireceğini sanan Kılıçdaroğlu ne kadar da gülünç!

Hindistan'da Toprak Yasası Geri Çekildi, Bekleşiş İse Sürüyor

Çiftçilerin bir yıllık mücadelesinin ardından Hindistan hükümeti tarım yasalarını geri çekmek zorunda kaldı

Hindistan'daki çiftçiler, neredeyse bir yıl boyunca savaştıktan sonra nihayet Bharatiya Janata Partisi (BJP) hükümetinin geçen yıl çıkardığı üç yasaya karşı zafer kazandı. Başbakan Narendra Modi 19 Kasım Cuma günü yaptığı açıklamada, "üç yasa"nın yürürlükten kaldırılacağını ve konuyla ilgili tüm yasal süreçlerin önümüzdeki parlamento oturumunda tamamlanacağını duyurdu.

Duyuru haberi tüm ülkede kutlamalara yol açtı. Hindistan'daki emek örgütleri, çiftçilerin büyük baskı ve zorluklarla verdikleri mücadeleyi kutladı. Binlerce köylü ve çiftçinin Delhi sınırlarında 1 yıl boyunca kurduğu kampta ve eylemlerde yaklaşık 750 kişi hayatını kaybetmişti.

Çiftçi hareketine öncülük eden Samyukt Kisan Morcha (SKM), duyuruyu memnuniyetle karşılayan kısa bir açıklama yaptı, ancak, bazı önemli taleplerinin henüz karşılanmadığını söyledi. SKM ayrıca asgari destek fiyatları (MSP) yasaasının çıkarılmasını ve elektrik tadilat faturasının geri çekilmesini talep etmişti. MSP, Hindistan'da hükümetin belirli çiftlik ürünlerini

tedarik ettiği temel olarak beyan ettiği bir dizi temel fiyat. Ve çoğu zaman çiftçiler ürünlerini MSP'den veya temel üretim maliyetlerinden daha düşük fiyatlarla satmak zorunda kalıyorlar.

Bu yasaları bir yıl süreyle askıya alan Hindistan Yüksek Mahkemesi'nin oluşturduğu yasaları inceleme komitesi üyelerinden Anil Ghanwat, çiftçinin endişelerinin doğru olduğunu kanıtlayarak, başbakanın duyurusunu "en gerici adım" olarak nitelendirdi ve onu "çiftçilerin iyileştirilmesi yerine siyaseti" seçmekle suçladı.

Hindistan Komünist Partisi (Marksist) genel sekreteri Sitaram mücadeleyi selamladı. Duyuruyu memnuniyetle karşılayan Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Kurtuluş da, çiftçilerin tüm geri çekilme formaliteleri tamamlanana ve çiftçilerin diğer talepleri yerine getirilene kadar protesto alanlarını terk etmeyeceklerini duyurdu.

Öğrenciler Burslarını İstiyor

Federe Kürdistan Bölgesi'nde ekonomik kriz her alanı etkilemeye devam ederken, üniversite öğrencileri de burslarının ödenmemesine karşı eylemlere başladı. Süleymaniye, Raperin, Germiyan, Koye ve Soran Üniversiteleri öğrencileri, bursların ödenmesi talebiyle 21 Kasım'da protesto eylemleri başlattı.

22 Kasım günü Süleymaniye Üniversitesi öğrencileri, öğretmenlerin üniversiteye girişine izin vermemek burs ücretlerinin ödenmemesini protesto etti. Germiyan'a bağlı Kelar ilçesi

sinde de öğrenciler ana yolu trafiğe kapattı. Güvenlik güçlerinin saldırdığı eylemlerde çok sayıda kişi yaralandı, birçok kişi de gözaltına alındı.

2015 yılından bu yana öğrencilerin bursları ödenmiyor. Önceden, şehir merkezindeki yurt öğrencilerine ayda 40 bin dinar, şehir dışındaki yurt öğrencilerine de 100 bin dinar burs ödeniyordu.

Öğrencilerin eylemleri 23 Kasım'da da devam etti. Sabahın erken saatlerinde bir araya gelen üniversite öğrencilerinin eylemleri Güney Kürdistan'ın tüm bölgelerine yayıldı.

Başta Hewler ve Süleymaniye olmak üzere, üniversite öğrencileri yürüyüşlere başladı. Süleymaniye'de yürüyüş binlerce öğrencinin katılımıyla başladı, Salim Caddesi'ne doğru devam etti. Hewler'de de binlerce öğrenci 100 Metre karayolunda yürüyüşe geçti. Yürüyüşler iki kentin de trafik akışını durdurdu.

"Helalleşme" kavramıyla yapılmak istenen çok açık: "Toplumsal barış" ya da aynı anlama gelen "toplumsal uzlaşma". Yani emekçi sınıfları, Kürt halkını, yoksul kitleleri, ezilen, sömürülen milyonları, kendilerine tüm bu acıları yaşatanlarla uzlaştırmak, barıştırmak.

AYAKLANMAYI ÖNLEMENİN ARACI: SEÇİMLER

Taylan Işık

Türkiye ve Kürdistan'da bir ayaklanma ortamının bütün yönleriyle olgunlaştığı gerçeği en değme sosyal reformist, liberal ya da uzlaşmacı küçük burjuva partiler tarafından bile artık inkar edilemeyecek, görmezlikten gelinemeyecek kadar ortada.

23 Kasım günü aniden ortaya çıkan ve pek çok kente yayılan kitle gösterileri bu gerçeği, burjuva sınıf ve onun politik güçlerinin gözüne dahi soktu. Türkiye ve Kürdistan, ekonomik ve politik krizin son dönemde olağanüstü derinleşmesiyle birlikte, tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştü. Daha doğru bir ifadeyle, zaten bu haldeki ortam tutuşmak için çok daha elverişli hale geldi. 23 Kasım ve onu takip eden günlerdeki gösteriler, küçük bir kıvılcımın, bir söylentinin, herhangi bir sıradan eylemin bozkırı tutuşturmaya yetebileceğini gösterdi.

Bu durum Leninist Parti ve Leninist güçler için sürpriz olmadı. Leninist Parti, uzun süredir iki ülkenin tutuşmaya hazır bir bozkıra dönüştüğüne işaret ediyordu. Ekonomik ve politik kriz yeni bir olgu değil. Son haftaların, günlerin özelliği bu krizi yeni, daha derin, kitlelerin yaşamında hissedilecekleri denli bir aşamaya taşımış olmasındır.

Bir ayaklanma havası var.

Bugün için eylemler dinse bile bu ortam ortadan kalkmayacak, aksine derinleşerek devam edecek. Çünkü bu ortamın temel kaynağı olan tekelci kapitalist sistemin kendisidir ve bu sistem değiştirilmeden, sorunların kaynağı ortadan kaldırılamaz. Sonuçları ortadan kaldırmak, kaynağı ortadan kaldırmakla mümkün.

Ortamın ayaklanmaya uygun olması, her şeyin kendiliğinden olup biteceği anlamına gelmiyor. Tersine, politik güçlerin ortaya koyacakları çabalar, mevcut şartlarda her iki yönde de son derece etin olacaktır. Nitekim, burjuva sınıftan sosyal reformistlere; oradan liberal ve uzlaşmacılara kadar geniş bir politik güç çevresi bu ortamın burjuva egemenliğin yıkılabileceği bir ayaklanmaya, bir devrime dönüşmemesi için kolları sıvamışlar bile.

23 Kasım ve takip eden günlerdeki gösterilerde, sosyal reformistlerin, uzlaşmacıların, liberal çevrelerin büyük bir gayretle öne çıkardıkları "hükümet istifa" sloganı ve kitlelerin bu slogan peşinde sürüklenmeleri işte bu çabanın somutlaşmış halidir.

Sözünü ettığımız bu çevrelerin bu sloganla amaçladıkları, devrim ve ayaklanma için ol-

gunlaşmış koşullardan burjuva egemenliği yıkmak için yararlanmak değil, dinci faşist hükümeti yerine bir başka burjuva hükümeti iktidara taşımak için yararlanmaktır. Daha somut haliyle söylersek, bu sloganla amaçlanan, dinci faşist iktidar ve onun başı olan RTE yerine "Millet İttifakı" denen CHP-İYİP vb. benzeri burjuva partileri iktidara taşımaktır. Onların işini kolaylaştıran şey ise, emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının dinci faşist iktidara ve onun başına duydukları kin ve öfkedir; köklü değişim istegidir.

Köklü değişim, özgürlük, tam ve kesin kurtuluş isteği içindeki kitlelere, varolan hükümet yerine bir başka burjuva hükümeti kurtuluş olacağını söylemek kitleleri aldatmaktır; kitlelerin devrimci enerjisinden burjuva sınıf hesabına yararlanmaya çalışmaktır. Şüphesiz, sosyal reformist partiler ve onların şefleri bu amaçlarını açıkça ifade etmiyorlar. Edemezler de. Onlar, bir burjuva hükümet yerine bir başka burjuva hükümeti başa getirmek için çalıştıklarını kitlelere söyleyemezler. Ama BUGÜNÜN koşullarında "hükümet istifa" sloganı tam da bu amaca hizmet ediyor. Bu slogan gerçekte yarıda kesilmiş bir sloganıdır. Bu sloganın BUGÜNÜN koşullarındaki devamı CHP-

İYİP-DEVA-SP gibi gerici faşist partilerin koalisyonunun hükümetinin kurulmasıdır.

Elbette, bunun burjuva egemenliğe uygun yolu, seçimlerdir. İşin püf noktası burasıdır. Devrimci dönemlerde seçimlerin nasıl bir rol oynadığını, şimdi arkasından kimsenin bir damla gözyaşı dökmediği gerici Süleyman Demirel "seçimler sokakları temizler" sözüyle veciz biçimde ifade etmişti. Dinci faşist iktidar ya da "Cumhur ittifakı" denen faşist ittifak dışında kalan tüm gerici/faşist burjuva güçlerle beraber sosyal reformistlerin, liberallerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin "erken seçim" çağrılarının arkasında işte bu düşünce ve amaç yatıyor.

En kısa biçimiyle özetlersek, kitlelerin devrimci yıkıcı enerjisinden yararlanarak burjuvazinin bir başka politik gücünü iktidara taşımak -"erken seçim" ve "hükümet istifa" sloganlarının amacı budur. Sosyal reformist partiler, uzlaşmacı küçük burjuva parti emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, Kürt halkını değil, burjuvazinin politik güçlerinden bir kısmını iktidara taşımaya çalışıyorlar. Bu, burjuvaziyle sınıf işbirliğidir; burjuva sınıf hesabına çalışmaktır.

Yine de tüm bu burjuva işbirlikçilerin planları bozulabilir ve bozulmalıdır. Onlar nasıl ki

emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının bu dinci faşist iktidara duydukları kin ve nefretten bir burjuva gücü iktidara taşımak için yararlanıyorsa devrimci komünist güçler de emekçi sınıfları iktidara taşımak için yararlanmalılar.

Üstelik, yaşam bizden yana. Yaşam, devrimci durum, kapitalizmin yapısal bir kriz içinde olması kitleleri bir ayaklanmaya, bir devrime doğru götürüyor. Sosyal reformistlerin, uzlaşmacı küçük burjuva partinin gerçek amaçlarını kitlelerden gizlemelerinin nedeni de budur. Hiç biri çıkıp açıklıkla "biz CHP-İYİP" ve diğer gerici/faşist partilerin iktidarı için çalışıyoruz" deme cesaretini gösteremez. Ama devrimci komünist güçler gerçek amaçlarını açıklıkla ortaya koyuyorlar. Bu amaç, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, yoksul köylüyü, Kürt halkını iktidara taşımaktır. Bu amaç Halk İktidarını kurmaktır.

Devrimci komünist güçler emekçi sınıflara, yoksul köylülere, kentlerin yoksullarına, Kürt halkına açıklıkla şunu söylüyorlar: "Sizi ancak ve sadece bir devrim kurtarır." Koşullar bunun için hiç olmadığı kadar uygun ve olgundur. Devrimci komünist güçler; Leninist Parti kitlelere şunu söylüyor: Ayaklanacaksınız, kurtuluş için kanınızı dök-

meyi göze almışsanız bunu Kılıçdaroğlu'nu, Akşener denen faşisti; bunların gerici/faşist partilerini hükümete taşımak için değil, kendi iktidarınızı, emeğin iktidarını, halk iktidarını kurmak için ayaklanın. Kanınızı bunun için dökün.

Ayaklanma havası var. Burjuva sınıfın, onun politik güçlerinin bunu tersine çevirecek ya da ortadan kaldıracak hiç bir olanacağı yok. Süreç büyük bir halk ayaklanmasına doğru akıyor. Ne var ki, bu, zaferin kesin olduğu anlamına gelmiyor. Zaferi mümkün hale getirmek için proletaryanın, emekçi sınıfların ve devrimci güçlerin zaman geçirmeden bir devrim programını temel alan güç odağını oluşturmaları gerekiyor. Bu güç odağı, devrim programını gönderen çökerek işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının önüne halk iktidarı ve Geçici Devrim Hükümeti hedefini koymalıdır.

Sosyal reformistler, uzlaşmacı küçük burjuva parti, liberaller ve onların ayak izinden gitmek isteyenler erken seçim açıklamaları yapıp "hükümet istifa" sloganları atıp dursunlar; devrimci komünistlerin, Leninistlerin sloganları şöyle olacak: "Bizi Bir Devrim Kurtarır", "Şimdi Devrim Zamanı", "Halk İktidarı" ve "Geçici Devrim Hükümeti"!

Filistin'de İşgal Bölgelerinde Eylem

Kudüs'te Bab el-Silsile bölgesinde 21 Kasım günü İsraili yerleşimcilere yönelik silahlı eylem gerçekleştirildi. 2'si ağır olmak üzere 3 kişi ağır yaralandı. Eylemi gerçekleştiren kişi ise işgal güçleriyle girdiği çatışmada hayatını kaybetti.

İbranca kaynaklar bir kişi de bıçaklı eylem girişiminde bulunduğunu, ama başarısız olunca olay yerini terk ettiğini söylüyor.

Şuafat Mülteci Kampı sakinlerinden 43 yaşındaki Fadi Ebu Şehida, yahudilerin dini kıyafetini giyerek yerleşim bölgesine girdi ve, kıyafetlerin arasına sakladığı Baretta M12 ile eylemi gerçekleştirdi.

Eylemin ardından işgalci İsrail güçleri, Şuafat Mülteci Kampı önünde yıkıma yapmaya başladı. Ve Fadi Ebu Şehida'nın Şuafat Mülteci Kampı'ndaki evini bastı, kızı Aya, kardeşi Şadi ve yeğeni Ahmed'i tutukladı.

İsrail Savunma Bakanı Gantz, Hamas'ın Kudüs'teki feda eylemine ilişkin daha tehlikeli bir saldırıyı engellediklerini söyledi.

FHKC'nin askeri kanadı Ebu Ali Mustafa Tugayları, Kudüs'teki feda eylemine ilişkin bir açıklama yayınladı. Açıklamada "Devrimcilerin kararlılığıyla direniş sürüyor; kan ve ateşle vatanın özgürlüğünü çiziyoruz. Şehit Ebu Ali Mustafa Tugayları, Filistin'in şehidi kahraman Fadi'yi gurur, direniş ve azimle kutuyor.

Devrimcilerin kararlılığı ile girdiği silahlı çatışmada şehit olan kahraman Kudüs operasyonunun infazcısı Fadi Ebu Şehida, ağır silahlarla donatılmış özel bir Siyonist askeri gücün önünde şehit oldu.

Devrimci iradesi ve kararlılığı ile işgalcileri korkutan ve güvenlik sistemlerini mağlup eden bu gerilla, halkımızın saygılarına Siyonist suç makinesine karşı yeni bir zafer kazandırmak ve asi gerillası Fadi'nin adını halkımızın hafızasına kazınmasına izin vermek içindir.

Gururlu taraftarlarımız, ey direnişin kalkamı ve hazinesi. Taburlar, halkımızın ve onun devrimcilerinin pusulasını bildiğini, işgal altındaki tüm topraklarımız için mücadelenin devam ettiğini teyit eden ve tüm savaş yerlerinde şehitlere devrimci sadakatini en yüksek anlamlarını somutlaştıran isyankar modeller sergilediklerini teyit ediyor.

Şehit Fadi'ye ve tüm şehitlerimize şan, halkımıza, direnişine ve devrimcilerine zafer.

Siyonistlerin ve yörelerindekilerin vay haline. Vatan veya ölüm, zafer veya şehitlik siyonistlerin tercihidir.

Biz mutlaka galip geleceğiz!" denildi.

FHKC - GK'nın silahlı kanadı Cihad Cibril Tugayları da eylemi tebrik etti.

Filistin'in Demokratik Kurtuluş Cephesi "Kudüs'teki komando operasyonu işgal terörüne meşru bir yanıt." dedi.

Gazze Şeridi'nin güneyindeki Refah'ta ise, Kudüs feda eylemini kutlamak için tatlı dağıtıldı.

Bolivya Sosyalist İktidarları İçin Yürüyor

Bolivya'da binlerce işçi, emekçi ve köylüleri, sosyalizme ve başkan Luis Arce'ye destek olmak için 23 Kasım günü La Paz'a bir yürüyüş başlattı.

Oruro ilindeki Caracollo kasabasında başlayan "Vatan Yürüyüşü" Bolivya İşçi Sendikası (COB) ve düzinelere insan hakları örgütü, Santa Cruz Halk Komitesi tarafından, karşı-devrimci örgütlerin yeni bir darbe çağrısı yapmaları üzerine örgütlendi. Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) liderliğindeki hükümetin savunması için başlayan yürüyüşe, yürüyüş esnasında çok sayıda yerli çiftçi, öğrenci ve işçi de katılarak kitleyi artırdı.

Yürüyüşün hedefi, 29 Kasım günü La

Paz'a ulaşmak. Bunun için günde yaklaşık 40 km katedebilmek için yer yer koşuyor halk ve sert And soğuklarında gece açık havada uyuyorlar. Geçtikleri yol üzerinde kerleşim yerlerindeki köylüler yemek, meyve ve su taşıyor

Sokaklarda Birleşirsek Kazanırız!

Birleşik Mücadele Güçleri, yaşanan kriz karşısında sokağa çıkan işçi ve emekçi halka çağrı yaparak "Kentlerin meydanlarını, sokaklarını kuşatma zamanıdır! İsyan zamanıdır!" dedi. Yayınlanan açıklama şöyle:

Faşist iktidar koalisyonu, krizin halk için nasıl bir yıkım anlamına geldiğini umursamaksızın bir avuç burjuva ve uluslararası sermaye için fırsata çeviyor.

Döviz kurlarındaki yükseliş, enflasyondaki tırmanma son noktada tüm den kontrolden çıkmış durumda.

Bu politikanın esas hedefinin ülkeyi ucuz işgücü cennetine çevirmek ve halkın vergileriyle oluşturmuş varlıkları kelepere uluslararası sermayeye peşkeş çekmektir.

Gelinen noktada 250 dolara gerileyen, fakat sadece son birkaç saatte bile 200'e doğru bastırılan asgari ücretle emek gücümüz ve tüm varlıklar haraç mezar pazarına çıkarılmış durumda.

İktidar blokunun bileşenleri bu halden memnun görünüyor. Spekülatörler, ihracat yapan bir avuç burjuva karlarına kar katıyor, oldukça mutlular.

Fakat bu gidişat işçi ve emekçilerin zaten kıt kanaat sürdürülen hayatlarının gerçek bir cehenneme dönüşmesine evrildi.

Sosyalizm Umutlarımız Dimdik Ayakta

Başta ABD, emperyalist sistemin rüyalarını Küba'da sosyalizmin çöküşü süslüyor. Ablukaya alsa, suikastler, darbeler, karşı devrimci ayaklamalar finanse etse de, Küba her şeye rağmen dimdik ayakta duruyor.

15 Kasım günü örgütlemeye çalıştıkları karşı devrimci eylemleri, Kübalılar kızıl bandanalarıyla karşılamak için sokaklarda hazır beklediler. Ve hiçkimse devrimci hükümete karşı sokağa çıkmadı, emperyalist propagandalara kanmadı.

yürüyüşçüleri.

Başkan Arce, başkan yardımcısı David Choquehuanca, Senato Andronico Rodriguez ve Temsilciler Meclisi başkanları Freddy Mamani, diğer yetkililerle birlikte yürüyüşe katılarak ilk birkaç kilometresini köylülerle birlikte yürüdüler. Yürüyüşün en önünde Latin Amerika yerlilerinin ulusal bayrağı wiphala var.

Yürüyüş 29 Kasım'da Çokuluslu Yasa Meclisi karargahı önünde büyük bir mitingle sona erecek. Ve başlangıçta 5.000'den fazla işçi, kadın, öğrenci ve köylü ile başlayan yürüyüşün La Paz'a ulaştığında yarım milyon kişiye ulaşacağı tahmin ediliyor.

Kriz bölgesel savaş politikaları, siyasi saldırganlık, faşist tirmanışla derinleştirdikçe derinleştirenler, şimdi bunu fırsata çevirmeye çalışırken, faturayı halkın tüm bölüklerine ödetmek istiyorlar.

Fakat gidecekleri yol çok uzun değil.

Halkın tüm kesimleri onlar her ne kadar "ekonomik kurtuluş savaşını veriyoruz" dese de evinde kaynayan tencerenin küçüldüğünün farkında.

Tam da bu noktada sokağa çıkmak, üretimi ve hayatı durdurmak, işçi ve emekçilerin açlığı-yoksulluğu yoksunluğu üzerinden saltanat sürenlere dünyayı dar etmek tarihsel bir haklılığı olduğu kadar, zorunluluğu da ifade etmektedir.

Her yerden tencere tava sesleriyle, sloganlarla kentlerin meydanlarını kuşatma vaktidir. Genel grev genel direniş sloganını sanyay havzalarına, plazalara, tüm sömürü üslerine taşıma, oralarda yankılama zamanı!..

Kentlerin meydanlarını, sokaklarını kuşatma zamanıdır! İsyan zamanıdır!

Gücümüzü sokakta birleştirerek bu sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadele zamanıdır! #BirleşirsekKazanırız

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 131 / 1 - 15 Aralık 2021 / Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adna: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl. Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi10.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazete
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

ŞİMDİ KADINLARIN ZAFER VE ÖZGÜRLÜK ÇAĞI

Gaz Bombaları Ve Plastik Mermilere Rağmen

Barikatlar Yıkıldı

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde İstanbul'da binlerce kadın Beyoğlu Tünel Meydanı'nda toplandı.

Kadın örgütlerinin 19.30'da Tünel Meydanı'nda buluşma çağrısına rağmen kadınlar, 17.30'dan itibaren rengarenk pankartları dövizleri, sloganları ve zılgılarıyla gruplar halinde gelmeye başladı.

Kadınlar, Taksim'de emeklerinin sömürülmesine, erkek şiddetine, devlet şiddetine, her türlü baskıya, yaşamlarına müdahale edilmesine, ekonomik kriz yüküne karşı, erkek egemen kapitalist sisteme karşı öfke ve isyanların, devrim ve özgürlük sloganlarını haykırdı.

Eylemde kadınlar kapitalist sistemin yarattığı erkek ve devlet şiddetini, dolardaki yükselişi, ekonomik krizi eleştirdi. "Hükümet İstifa" sloganı atan kadınlar devrim ve özgürlük şiarını haykırdı.

Emekçi Kadınlar (EKA) da "Şimdi Kadınların Zafer Ve Özgürlük Çağı",

Yükseltti, "Fail Erkek Devlettir" dövizleri taşıdı.

Eylem boyunca katledilen kadınların, tutuklu Kürt kadın siyasetçilerin, erkek şiddetine karşı öz savunma yapan kadınların ve cumartesi annelerinin isimleri okundu, hep bir ağızdan "Burada" denildi.

25 Kasım Kadın Platformu'nun "Erkek-Devlet Şiddetine Karşı İsyanimız Bitmiyor, Bitmedi Büyüyor. Hayatları-

mitesini polisle bir süre görüştü. Bir süre bu görüşmenin sonuçlanmasını bekleyen kadınlar "Barikatı Aç" diye haykırma başladı. Polisin barikatı açmaması üzerine "Yüklen Barikata Yüklen" sloganları yükseldi.

Kadınlar plastik kelepçelerle güçlendirilmiş polis barikatlarına yüklenerek, üzerine tırmanarak yıktı ve o zafer coşkusuna polisin üzerine, bir sonraki barikatı yıkmaya yöneldi. Bunun üzerine polis çareyi plastik mermi ve gaz bombalarıyla kadınlara saldırmakta buldu.

Polisin saldırısında pek çok kişi yaralandı. Yakın mesafeden atılan plastik mermi başına isabet eden bir kadın hastaneye kaldırılırken, bir muhabirin yüzünden vuruluşu da kameralara yansdı.

Polis saldırısına rağmen alanı terk etmeyen kadınlar, birkaç metre geride basına açıklama yaparak polisin saldırısını protesto etti ve bu koşullarda basın açıklaması yapılmayacağını, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü'nde polis saldırısına uğramalarını protesto eden bir açıklama yapacaklarını söyleyerek barikatların önünde kısa bir konuşma yaptılar.

Ardından kadınlar yürüyüşlerine devam etmek için tekrar polis barikatlarına yöneldiler. Bu defa daha öfkeli sloganlar haykırıyordu kadınlar. Birkaç defa daha gaz bombaları ve plastik mermi ile kadınları püskürten polis, her defa kadınların yeniden toplanarak eylemi sürdürmesine engel olamadı.

Kadınlar, gece geç saatlerde sloganlarla Karaköy'e inerek eylemi sonlandırdılar.

mız İçin Mücadeleye" pankartıyla alana gelmesinin ardından kadınlar İstiklal Caddesi üzerinden Galatasaray'a doğru yürüyüşe geçti.

Bütün renkleri ve olanca coşkusıyla yürüyen kadınları önü Ziraat Bankası'nda polis tarafından kesildi. Polis kadınların ancak Odakule'ye kadar yürümelerine izin vereceğini söyledi. Fakat kadınlar Galatasaray Meydanı'na kadar yürümek istediklerini söyledi. Eylem ko-

"Kadınlar Devrim İstiyor", "Dünyaya Başkaldırıyoruz" dövizleri taşıdı; "Kadın Devrim Özgürlük", "Harekete Geç İsyan Et, İsyan İsyan Yıkana Kadar", "Kadınlar Devrimle Özgürleşecek" sloganları attı.

"Geceleri De Sokakları Da Meydanları Da Terk Etmeyiz", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmeyiz", "Kadınlar Birlikte Güçlü", "Hükümet İstifa", "Kadınlar İsyanda", "Jin, Jiyan, Azadi", "Kadınlar Sokağa Hesap Sormaya", "İsyanı Yükselt", "Fail Erkek Devlettir", "Kadın, Yaşam, Özgürlük", "Erkek Şiddetine, İsyan", "Hayatlarımızdan, Haklarımızdan, Eşitliğimizden, Özgürlüğümüzden, Birbirimizden, Sokaklardan Vazgeçmiyoruz", "Dünya Yerinden Oynar Kadınlar Özgür Olsa" sloganları atan kadınlar, "Hükümet İstifa", "Kadınlar İsyanda", "Jin, Jiyan, Azadi", "Sokağa Özsavunmaya", "O Çok Güvendiğiniz Devleti De Yıkacağız", "Deniz Poyraz isyanımızdır", "Kadınlar Sokağa Hesap Sormaya", "İsyanı

Aydın'da 25 Kasım

Aydın'da, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü sebebiyle Aydın Kadın+ Dayanışması'nın çağrıcısı olduğu bir eylem gerçekleşti.

Aydın Nevzat Biçer Parkı'nda saat 18.00'da toplandı. Oradan Atatürk Kent Meydanı'na sloganlarla yürüyüşe geçildi. Ancak polisin "müdahale" tehdidi sonrası slogsansız bir şekilde sürdü.

Burada ilk olarak, öldürülen kadınlar ve LGBTİ+ bireyler anıldı, öldürülen kadınların ağızından yazılan açıklamalar okundu. Aydın LGBTİ+ Dayanışması'ndan, Aydın Emek Demokrasi Güçleri ve Aydın Kadın+ Dayanışması adına konuşmalar yapıldı. Ardından basın açıklaması okundu.

Basın açıklamasında İstanbul Sözleşmesi ve 6284 Sayılı Kanun'un önemine dikkat çekildi, İstanbul sözleşmesinden vazgeçilmediği vurgulandı. Eylemde sık sık "Jin, Jiyan, Azadi", "Kadın, Devrim, Özgürlük", "Kadın Cinayetleri Politikadır" ve "Vardık Vaz Varolacağız" sloganları atıldı.

Eylem, meydanadaki halkında yoğun desteğini aldı. Yapılan konuşmalarda kadınların haklarını sokakta kazandığı ve yine sokakta savunması gerektiği vurgulandı. Eylem halaylarla ve müzik dinletileriyle sonlandırıldı.

Bartın'da 25 Kasım Eylemi

Eski Belediye önünde 17.30'da toplanan Bartın Kadın Platformu, eylem slogan atarak başladı.

"Kadın, Devrim, Özgürlük", "Kadın Cinayetleri Politikadır", "Faşizme Karşı İsyandayız", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" diye devam etti.

Daha sonra reddettiği erkek tarafından işyerinde katledilen Azize Gülmez anıldı ve bizzat olaya şahit olan kuzeni söz aldı. "Gücümüz Birliğimizden Gelir, Beraber Olursak Hiçbir Şey Bizi Yıkamaz Artık, Kadınlar Öldürülmesin" dedi. Ardından Eğitim-Sen Kadın Sekreteri Aysun İleri konuştu.

"Öfkedeyiz, İsyandayız", "Bir Kadın Daha Ekşilmeyeceğiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldıktan sonra kısa bir müzik dinletisi ile basın açıklaması sona erdi.

Adana'da Kadına Yönelik Şiddet Protesto Edildi

Adana'da 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü için 5 Ocak'ta toplanan Adana Kadın Platformu, saat 18.15'te İnönü Parkı'na zılgıtlarla, sloganlarla yürüdü.

Basın açıklaması başlarken Mirabel kardeşler ve tarih boyunca katledilen tüm kadınlar anıldı öncelikle. Kadınların erkekler tarafından katledilmesine, tacize, tecavüze, şiddete dikkat çekildi. İktidarın kadın politikaları eleştirildi. İstanbul Sözleşmesi'nin gerekçeleri anlatıldı. Talepler sunuldu.

Kadınların taleplerinden birisi, Kürt kadın siyasetçilerin de serbest bırakılmasıydı. Açıklamada, hükümetin kadına yönelik şiddeti pekiştiren sözleri, diyanet işlerinin fetvaları ve erkek dili de eleştirildi.

Adana Kadın Platformu'ndan sonra HDP Adana Milletvekili Tülay Hatimoğulları söz aldı, faşizme karşı direneceklerini vurguladı. Konuşmanın ardından "Yaşamın Kadın Dayanışması", "Kadınlar Sokağa Özgürleşmeye" ve "Jin Jiyan Azadi" sloganları atıldı.

Ardından Dilek adlı bir kadın yaşadığı erkek şiddetini anlattı, kocası tarafından öldürülmeye teşebbüs edildiğini söyledi. Bu olayın üzerinden bir yıl geçmesine rağmen hala kadınların öldürülüp, yaralandığını söyleyince, "Erkek Vuruyor Devlet Koruyor" sloganı atıldı. Sonra göçmen bir kadın konuştu. İran'da avukat, burada ise sadece göçmen olduğunu ve iki erkek tarafından şiddete uğradığını söyledi. Sadece kendisi için değil, diğer kadınlar için de adalet istediğini söyledi. Dersimli bir kadın ise hiç bir parti tarafından gerçek bir kadın dayanışması olduğunu görmediğini söyledi. Kadın dayanışmasının sadece protestodan ibaret olmamasını, bir şeyler yapılması gerektiğini belirtti.

Konuşmalarda kadınlar sokakta özgürleşeceği söylenerek öz savunma yapan kadınların hala hapisanede olmasına dikkat çekildi, yaşanan tüm şiddetin kabul edilmediği vurgulandı.

Basın açıklamasının bitiminde kadınlar halaylar çekip, sloganlar atıp eylemi bitirdiler.

Mücadele Birliği/ Adana

Antakya'da Çok Dilli "Kadın Yaşam Özgürlük"

Antakya'da 25 Kasım eylemi için kadınlar, Büyükpark'ta toplanma çağrı yapmıştı. Saatler 18.00'i gösterirken kadınlar "Jin Jiyan Azadi", "Mara Haya Hürriya" sloganları ile toplanmaya başladı.

Toplanma yerinde katledilen kadınların isimleri zılgıtlarla anıldı. Ardından basın açıklamasını okumak için bir yürüyüş düzenlemek üzere kadınlar harekete geçince, polis kitlenin önünü kesti ve yürüyüşün olmayacağını ısrarla dile getirdi. Kadınlar bu engelleme üzerine daha da coşku ile sloganlara devam etti.

Kadınlar polis barikatını yıkmak için defalarca girişimde bulundu. Polisle uzun süren tartışmaların ardından yürüyüşe izin verildi. Açıklamanın ardından kadınlar "Kadınlar Yürüyor, Mücadele Büyüyor", "Kadın Devrim Özgürlük", "Jin Jiyan Azadi" sloganları ile eylemi sonlandırdı.

Emekçi Kadınlar/Antakya

